

FREDERICK BAILES MINTEA POATE VINDECA

Există o lege bine definită a tămăduirii mentale și această lege poate fi aplicată oricui, indiferent de puterea mentală sau de puterea voinței; acest lucru este demonstrat de către lucrarea de față - s-ar putea spune, inspirată. Aceasta este o introducere practică în tratamentul mental și fizic. Este compatibilă cu orice fel de credință religioasă.

În timp ce era student la un mare spital londonez, autorul, dr. F. W. Bailes, a observat îndeaproape factorii mentali care interveneau în procesul de vindecare al pacienților. A remarcat faptul că unele modele de gândire fundamentale, în mod invariabil, produceau reacții fizice corespunzătoare și că el putea provoca aceste reacții stimulând modelele mentale în cauză. Având o pregătire științifică, el a considerat că trebuie să existe în lumea mentală certitudini asemănătoare de acțiune.

De-a lungul anilor ce au urmat, el a dovedit că atât boala cât și sănătatea își au originea în stări mentale corespunzătoare, că există o tehnică bine definită de tratament mental și spiritual care pune în mișcare Legea Mentală și ca rezultat aduce sănătatea fizică.

În acțiunile sale în acest domeniu a fost sprijinit și încurajat de către oameni de știință, prieteni și medici, unii dintre aceștia chiar vindecați de el.

Prima ediție a fost publicată acum 36 de ani (1942), iar prezenta ediție este a 10-a (1973).

INTRODUCERE

Oricine se poate bucura de o sănătate excelentă dacă urmează o cale adevărată spre aceasta. O bună sănătate nu este darul acordat câtorva favorizați de către o Providență capricioasă, după cum nici boala nu atinge pe unii sau pe alții pe motivul că o Providență, de nepătruns și de neînțeles, dorește ca aceștia "Să-și poarte crucea", obținând în acest fel un soi de nebuloasă purificare spirituală.

În știința medicală, prima Lege a vindecării este: "Înlătură cauza". Cauza respectivă a fost mai întotdeauna căutată în țesuturile trupului. Totuși, nu numai metafizicianul, ci chiar și medicul practicant, a ajuns să-și dea seama că pricina fundamentală a multor maladii se găsește în minte. Aceasta nu înseamnă că oamenii își închipuie că sunt bolnavi sau, tot așa, își închipuie că se însănătoșesc. Explicația se află mult mai profund, în activitățile complexe ale minții umane.

Cauza reală a bolii se găsește în stările emoționale de teamă, gelozie sau anxietate, frustrări și contradicții (contrarietăți), generate de încercările oamenilor de a obține fericirea și de a face față pretențiilor vieții moderne. Impresiile și învățămintele din copilărie pot fi cauze ajutătoare; impactul milioanelor de minți înconjurătoare sigur că are o influență determinantă; conversația rudelor sau prietenilor îi poate afecta. Se mai poate adăuga la aceste cauze o gamă întregă de simptome și insuflarea fricii ce se desprinde din prospectele de desfacere a medicamentelor, precum și din articole sau publicații de popularizare privind bolile și sănătatea.

Toate acestea nu sunt întotdeauna recepționate conștient, și totuși ele creează în mod inconștient în minte un fel de complex subiectiv de frică-gând care afectează organismul uman zi și noapte, fie că este treaz sau că doarme; cu alte cuvinte, se formează inconștient un corp subiectiv de gând-frică de care cel afectat nu-și poate da seama.

Ajungând la cauze subiective, observarea unor forme de boală la prieteni sau rude creează o stare de teamă ca nu cumva maladii asemănătoare să-l atace și pe cel care constată. Faptul că părinții sau alte rude au suferit de

anumite boli, conduce la teama că se poate să existe o tendință în familie, moștenită de alți membri.

Oricare ar fi modelul-frică de bază, un fapt este clar și anume că adevărata maladie nu constă atât în manifestarea fizică exterioară, cât în starea mentală de bază. Boala este semnul exterior al unei tulburări mentale. Reiese de aici că orice încercare de remediere îndreptată asupra formei fizice va lăsa cauza fundamentală neatinsă. Prin urmare, dictonul "înlătură cauza" determină pe cel care caută să-și refacă sănătatea - a lui sau a altuia - să învețe cum să ștergă modul de gândire distructiv, mai înainte de a putea obține deznădăcinarea tulburării fizice.

Scopul prezentei lucrări este de a scoate în evidență, într-un stil curent - evitându-se termenii tehnici - modul în care boala își are originea în fluxul de gândire, precum și metoda precisă pe care o poate folosi cel care dorește să-și refacă o stare mentală eliberată de teama de boală, prin înțelegerea forțelor universale ce pot fi utilizate în a vindeca.

CAPITOLUL I - REALITATEA DESPRE MINTE ȘI POSIBILITĂȚILE SALE

Secretul științei vindecării se bazează pe o înțelegere corectă a ceea ce este gândirea, modul de acțiune și legătura cu Mentea Universală.

Inteligența cosmică poate fi sesizată de aceia care gândesc mai profund. Sunt legi evidente și de netăgăduit ale ordinii în Univers și aceasta pentru că există o Inteligență diriguitoare în spatele Universului, care este dovedită de felul în care particulele de materie sunt atrase sau respinse unele față de altele. Orice din acest Univers, până la cel mai simplu fir de iarbă, urmează un plan de dezvoltare. Poziția și mișcarea astrelor și planetelor sunt mărturia unei Inteligențe creatoare și diriguitoare.

Odată admisă Inteligența Universală, se pune întrebarea: Care este legătura dintre noi și această Inteligență? Dacă am putea răspunde la această întrebare, problema îmbolnăvirii ar fi rezolvată. Trebuie spus că secretul vindecării constă în abilitatea omului de a se uni conștient cu această Inteligență Universală și a extrage din ea ceea ce-i trebuie pentru înlăturarea modelelor de gândire-boală și înlocuirea lor cu modele de gândire-sănătate. Este mult mai ușor de practicat astfel decât își închipuie mulți, și sunt milioane care au reușit să elimine boala din existența lor prin vindecarea mental-spirituală.

Fiind stabilit științific faptul că Inteligența Universală este unică - așa cum și materia este unică - iar legile așa-zis universale se reduc tot la Una, inteligența folosită de om în oricare din acțiunile sale face parte integrantă din această Inteligență care conduce Universul; diferența constă numai în grad și nu în esență. Omul poate nu înțelege această diferență, acest adevăr, dar este un fapt real, că atunci când gândește, el gândește cu Unica Minte a Universului. Nu există un astfel de lucru ca mintea ta sau mintea mea. Ceea ce numim minte individuală este numai acea parte din Mentea Universală pe care cineva o folosește la timpul său. Nu există un astfel de lucru, ca aerul tău sau aerul meu, există numai un singur aer distribuit în mod egal pe întreaga planetă.

Când am înțeles că această Minte Universală umple Universul, ne putem reprezenta aceasta ca pe un mare ocean al Minții ce ne înconjoară și în care suntem cufundați. Aceasta este subiectivă sau subconștientă - ceea ce înseamnă că nu are puterea de a alege, ci trebuie să fie dirijată spre a acționa. Este extrem de inteligentă, conține toată cunoașterea din Univers, dar nu este o minte care judecă. Știe numai un singur lucru - să acționeze în direcția în care este dirijată.

Se poate naște întrebarea: cine sau ce are alegerea, judecata sau conducerea? Acestea le are Prima Causă, sau Spiritul. Dacă ne ducem cu

gândul înapoi, departe, dincolo de începutul a tot ce este format, suntem forțați să tragem concluzia că Universul trebuie să fi fost creația gândului. Știința cunoaște faptul că Pământul nu s-ar fi putut forma singur. O proprietate importantă a materiei este inerția, adică ea nu are puterea de a se mișca prin ea însăși în nici un fel. Asupra materiei trebuie acționat de către o formă de energie din afara ei - și acesta este gândul, singura formă de energie din Univers care nu este materie. Gândul este produsul Inteligenței, deci putem presupune fără grijă că, înainte de a lua formă materia, trebuie să fi fost o Inteligență care a putut cauza această condensare în formă. Unii numesc această Inteligență, Dumnezeu. Numele nu importă - importanță are faptul că există.

Această Inteligență acționează în două feluri: mai întâi ca Inteligență creatoare selectivă, care hotărăște ceea ce voiește să se facă; în al doilea rând, ca o Inteligență care se supune și îndeplinește dorințele Inteligenței creatoare. Această Inteligență secundară acționează întotdeauna și integral ca Lege, având toată cunoașterea necesară de a construi orice este de făcut, dar lucrând totdeauna după un model prestabilit, de la care nu are puterea de a se abate. Dacă s-ar abate, nu ar exista nici o Lege în Univers și rezultatul lor ar fi un haos. Universul este produsul unui gânditor, care gândește matematic.

Acest gânditor, sau Dumnezeu, este indivizibil, unic, dar manifestarea să poate fi separată în trei părți pentru a înțelege mai bine cum acționează. Avem, deci, acest Dumnezeu Unic, acționând pe trei planuri de vibrații; astfel avem Dumnezeu ca Spirit, cea mai înaltă și cea mai puțin tangibilă vibrație dorind să creeze un univers al formelor. Pentru Spirit, a dori este a crea. Integrat în acest Spirit există marea substanță amorfă a Universului, care ar putea fi pe drept numită corpul lui Dumnezeu. Asupra acestei substanțe, caracterizată prin inerție, trebuie să acționeze o forță din afara să. Este vibrația cea mai joasă și cea mai tangibilă. Prin urmare, Spiritul folosește Mentea ca să acționeze ca Lege spre a modela și forma Universul ca materie densă așa cum îl cunoaștem. Vibrația Minții fiind mai mică decât aceea a Spiritului, o face să fie subordonată Spiritului și, fiind la rândul-i mai înaltă decât cea a materiei, face ca materia să fie supusă ei. Prin urmare, Dumnezeu ca minte ar putea fi înțeles ca vibrație de mijloc. Astfel, Spiritul își exprimă voința, iar Mentea se supune necontestat să modeleze materia în forma concepută și deținută numai de Spirit.

Oricum, omul este în mic ceea ce Dumnezeu este în mare, la rândul lui el fiind o trinitate similară. Omul este material prin corpul său și deci una cu Dumnezeu în cea mai joasă dintre vibrații. Apoi el este un gânditor, mintea lui făcându-l să fie una cu Dumnezeu în planul mental; și este spiritual, fiind una cu Dumnezeu la nivelul cel mai înalt de vibrații.

Este necesar, mai înainte de a aprofunda acest modus operandi al vindecării, să înțelegem în mod clar că trupul omului este făcut din marea substanță amorfă care este materia primă a Universului însuși, care a fost numit corpul lui Dumnezeu. Prin urmare, corpul omului nu este deloc un lucru ticălos. El este un templu sacru în care sălășluiește Spiritul și prin care Spiritul acționează folosind Legea Minții. Este adevărat, corpul uman este de o vibrație mai joasă decât spiritul sau mintea, fiind mai dens, dar în același timp este substanța spiritului și dacă nu prindem în toată claritatea acest adevăr, vom pierde mult din cunoștințele necesare vindecării.

Mentea omului este mintea lui Dumnezeu. Psihologul ne spune că mentalitatea umană se împarte în două nivele; nu două minți, ci două faze ale unei singure minți, numite fie conștient și subconștient, fie obiectivă și subiectivă. Mentea obiectivă a omului este Mentea rațiunii, a alegerii, a dirijării, și nu creează atât de mult cât dirijează activitatea creatoare. Mentea subiectivă este Mentea creatoare; este acea profunzime enormă a

inconștientului în care sunt depozitate toate amintirile gândirii și acțiunile trecutului, care nu dispar chiar dacă nu pot fi chemate în mod conștient, dar care plutesc la suprafață în vise și complexe.

Mintea subiectivă este aceea care conduce diversele activități ale corpului. Nimic în Univers nu se poate desfășura fără Minte și acest adevăr este valabil și pentru corpul omenesc. Mintea subiectivă este aceea care face inima să bată, menține procesul respiratoriu al plămânilor, stimulează acțiunea digestivă, menține temperatura corpului, dirijează transportul de energie nervoasă și altele, pe care le îndeplinește ușor și fără efort.

Motivul pentru care mintea subiectivă a omului poate face toate acestea este acela că ea este de fapt o parte din Mintea Subiectivă Universală.

Atunci când înțelegem că nu există decât o unică Minte Universală în întregul Univers și că omul este el însuși din această Minte, ne putem da ușor seama că Mintea care a creat pentru prima dată celulele corpului poate tot așa de bine și de ușor să facă alte celule noi impregnate cu forță vitală. Și dacă înțelegem că această Minte Subiectivă Universală construiește totdeauna conform unui model pus la dispoziție de Spirit, ne dăm seama ușor cum omul poate pune în mișcare această Lege a Minții în direcția dorită, când a înțeles că toată puterea universului așteaptă ca el însuși să se recunoască drept spirit, având privilegiul de a-și spune cuvântul care dirijează Mintea să urmeze modelul pe care îl pune în față.

Mintea obiectivă sau conștientă a omului corespunde cu Spiritul divin. Prin aceasta nu se înțelege că gândirea conștientă (mintea) este perfectă - știm că uneori este diabolică - dar omul este spirit în sensul că are puterea să raționeze, să aleagă, să selecteze, precum și abilitatea de a dirija Mintea subiectivă în direcția hotărâtă. Un exemplu îl constituie cazul când hotărâm să ne trezim la o anumită oră dimineața, ceva mai devreme decât de obicei (ceea ce constituie o alegere conștientă); exact la ora fixată, Mintea subiectivă ne scoală, adesea cu câteva secunde înainte de a suna deșteptătorul. Se înțelege deci că omul, ca spirit sau minte obiectivă, se servește de mintea subiectivă, care se supune alegerilor sale conștiente.

Sufletul este una cu Mintea Subiectivă. Sufletul Universal este Mintea Subiectivă Universală. Sufletul individual este mintea obiectivă individuală și poate că cea mai importantă caracteristică a sa este supunerea absolută față de Spirit. Nu are nici o dorință sau preferință proprie, rămânând totdeauna la dispoziția Spiritului. În aceasta nu există nici o constrângere. Există numai egalitate. Se aseamănă cu un cămin fericit în care fiecare partener îl consideră pe celălalt egal.

Unul din lucrurile greu de sesizat pentru unii este acela că Mintea Universală, atotputernică prin toate puterile Divinității, voiește să fie la dispoziția omului și să intre în acțiune în direcția pe care el dorește s-o indice. Când suntem pătrunși de acest adevăr și putem pune în mișcare Legea în folosul nostru propriu, descoperim că avem de-a face cu o forță care - deși atât de formidabilă încât ar putea să ne sfărâme - se supune în întregime voinței noastre. Nu trebuie să existe nici o superstiție și nici o teamă când venim în contact în acest mod cu Legea Minții.

Această considerabilă forță de vindecare nu este o persoană - de fapt este un Principiu, este singurul principiu din Univers. Legea Minții răspunde la o inteligentă folosire a forțelor sale. Puterea să create se îndreaptă în orice direcție dorim, singurul lucru cerut fiind acela de a fi respectate legile mecanismului său, ale modului său de a acționa. Vom afla mai târziu care sunt aceste legi, dar pentru început putem fi încredințați că, de fapt, chiar în clipa de față există un flux de forță universală dedicată folosului nostru. Mai mult, nici nu trebuie să ne rugăm de acesta, să-i cerem, să-l implorăm sau să ne chinuim pentru el. Tot ce avem de făcut este să-l recunoaștem și să fim convinși că există pentru îmbogățirea vieții noastre, pentru sănătatea

noastră, fericirea și prosperitatea noastră. După cum am mai arătat, această Lege nu trebuie abordată cu teamă sau spaimă, fiind o Lege naturală, nu o persoană. Mai putem înțelege că, deși este impersonală, posedă o inteligență infinită și nu are nici o dorință proprie; este în întregime neutră. Este gata, la comanda omului, să-i acorde puterea să creativă, și cu toate acestea nu posedă o conștiință de sine, ca și legea electricității. Dar nu trebuie să ne închipuim, pentru acest fapt, că nu posedă o inteligență. Din contră - cum am mai arătat - are o inteligență infinită.

Mintea Universală nu pune nici o limită și omul poate merge cât de departe dorește, sau poate să stea pe loc. Singura limită este aceea creată de el însuși, deoarece este liber să decidă singur și nimeni altul nu o poate face pentru el, ceea ce face el însuși fiind acțiunea lui și numai a lui.

În călătoria descoperirii de sine, el este propriul comandant al propriului sau vas și este singur răspunzător de oprirea din cursă, ca și un navigator solitar. Deci este răspunderea omului aceea de a-și alege propria destinație, iar puterea motrice pentru a-l duce acolo este furnizată de această Lege impersonală. Numai când s-a pătruns de acest adevăr fundamental, el este pregătit să-și coordoneze propriile sale forțe și să se bizuie pe Mintea Cosmică pentru a păstra motoarele în funcțiune în timp ce el cârmește nava.

Și tot atât de impersonal cum răspund motoarele navei comenzilor precise, și Legea Universală a Minții răspunde comenzilor conștiinței ale omului.

Înțelegem că trăim într-un Ocean de Minte subiectivă. Ceea ce ne înconjoară o numim Minte Subiectivă Universală - ceea ce folosește o numim Minte Subiectivă Individuală, dar amândouă sunt absolut identice. Cu cât suntem mai capabili să concepem mai bine să folosim Mintea Universală, cu atât mai puternic devine gândul nostru. Ființa umană își poate lărgi concepția despre forța disponibilă pentru a o folosi la infinit, iar dacă ne limpezim viziunea și înțelegem în mod corespunzător, vom descoperi întotdeauna că există tot atât de mult din această forță cât poate accepta mintea noastră.

Nu trebuie să existe nici o teamă că s-ar putea atinge vreo limită care să depășească universalul. Am putea, dacă am dori, să folosim totul din forța cosmică fără a o reduce cât de infim. Chiar dacă toate sufletele în viața ar fi suficient de conștiente, așa ca toți să tragă maximum de forță din Universal, tot nu ar fi nici o diminuare în această putere, întrucât ea este infinită, nelimitată și nepuizabilă.

Omul trăiește într-o lume a simțurilor, fiind mărginit din cauza concepțiilor eronate pe care le are despre spațiu și timp. El aplică termeni cantitativi lucrurilor spirituale, nereușind să-și dea seama că Dumnezeu nu are măsură. De fapt, toată Divinitatea umple întregul Univers, și totuși, totul din Divinitate este în fiecare Om. Mai mult decât atât, totul din Divinitate este în fiecare celulă a corpului, în cel mai plâpând organism, în fiecare fir de iarbă. Și totuși aceasta nu înseamnă că este divizată în bucăți; Dumnezeu, fiind indivizibil, se află în orice loc în orice clipă, în toată măreția sa. Trebuie să ne eliberăm de o concepție materialistă a oricărui raționament care presupune divizarea în particule minuscule a Divinității în scopul de a impregna diversele organisme.

Este esențial să cuprindem în înțelegerea noastră acel adevăr fundamental că suntem pătrunși de întreaga prezență a Divinității și nu numai de o minusculă părțică din aceasta, pentru că atunci când ne trezim la semnificația sa, este o concepție care zguduie imaginația. Prima dată când cineva ajunge să-și dea seama în conștiința sa de faptul că este impregnat de întreaga putere și prezență a lui Dumnezeu, și nu numai de o

părticică, se trezește în el un sentiment de siguranță ce nu mai putuse fi resimțit până atunci. Când întrezărește intensitatea adevărului că întreaga Forță Universală se scurge prin corpul său, este capabil să rămână liniștit, în siguranță, complet lipsit de teamă la apariția vreunei maladii. Pentru că teama lui a fost complet creată de ideea ce și-a format-o el însuși că ar fi invadat de către un inamic puternic, crud și nemilos; acesta este motivul pentru care nu a putut crede niciodată că mica să mentalitate ar putea să înfrunte acest monstru al maladii.

Acum însă el are un nou mod de a privi, o nouă imagine. Această boală-formă nu mai este o creatură amenințătoare. Toate lucrurile sunt relative. În fața Forței Universale de vindecare și a Prezenței, forma-boală pălește și se diminuează, devenind în fața ochilor săi o apariție mică și firavă, care încearcă să-l sperie. El își dă seama ce este de fapt, o imagine ce încearcă să-i ia imaginea realității. Omul știe că de fapt singura realitate în Univers este Spiritul, că lumea materială, cu toate formele sale diferite, este numai o lume a umbrei, în timp ce adevărata lume este a Spiritului și a Minții. Așa că este eliberat de teama de o viață pentru boală, deoarece mai mare este EL, care este pentru noi, decât ei care sunt împotriva noastră.

Omul nu trebuie să aștepte așa numita revelație pentru a cunoaște pe Dumnezeu. Fără îndoială că scrierile sacre ne-au spus multe despre Divinitate; dar nu suntem siliți să le acceptăm concluziile când ne violează rațiunea, sau când vin în conflict cu ceea ce noi singuri suntem capabili să observăm. Omul poate observa singur cum lucrează Inteligența în Univers și astfel poate să-și creeze propria-i credință în Forța Universală și Inteligentă. Astfel, el construiește pe o fundație pe care el însuși a pus-o, mai degrabă decât pe una care a fost pusă de altcineva. Să considerăm Universul ca o demonstrație a lucrului Inteligenței. Toată armata de corpuri cerești evoluează prin spațiu ca o armată de soldați, fiecare urmându-și cărarea fără urme prin milioane de mile de spațiu, fiecare exact la timpul său, ca și cum ar fi conduse de degetele invizibile ale unui maestru de marionete.

Factorul invizibil care dirijează este Mintea Universală. Ea desfășoară o înaltă ordine dată de Inteligență - Inteligența infinită - ce demonstrează o forță fără limite. Trebuie exercitată o imensă energie pentru a pune în mișcare aceste imense corpuri prin spațiu, totuși aceasta se face în tăcere, cu siguranță și certitudine, de către această Inteligență infinită care trebuie să fie Forța infinită.

La această Forță Inteligentă omul are acces, deoarece el este una cu această Minte Universală. Atâta timp cât el continuă să rămână orb la acest fapt, va continua să ducă viața unui sclav. Acea imensă Forță se află la dispoziția să spre a fi folosită, dar nu se pune în mișcare până ce nu este solicitată de el. Când el înțelege și admite faptul că aceeași forță care menține Universul în activitate este gata să-i mențină corpul în afara pericolului de îmbolnăvire, atunci poate ști că nu există boli incurabile - sunt numai oameni incurabili, și aceasta deoarece ei rămân orbi la potențialul lor de vindecare. Aceia care gândesc că vindecarea lor depinde numai de propriile lor eforturi mentale, cum ar fi concentrarea, puterea voinței și altele, vor fi dezamăgiți. Aceia, însă, care învață cum să permită acestei Inteligențe Universale să curgă în folosul lor, vor găsi eliberare și vindecare.

Aceasta este, deci, Inteligența și Forța pe care omul le poate pune în acțiune. Pe cât de puternică este pentru a menține în Univers armonia, tot atât de ascultătoare este la gândul și cuvântul omului și poate fi îndreptată către construirea sănătății perfecte, către fericire și prosperitate, de către acela care i-a înțeles prompta ei reacție complet favorabilă. Aceasta este Legea Minții, a cărei forță o invocăm. Este mai mare decât orice ar părea că se opune dorințelor noastre. Nimic din acest Univers nu are puterea de a ne frustra, deoarece suntem una cu Dumnezeu-Minte și Dumnezeu-Forță.

CAPITOLUL II - CUM GÂNDUL PROVOACĂ BOALA

Omul trăiește în interiorul conștiinței sale și nu în afară, în lumea exterioară. El nu-și dă seama că s-a lovit de o obstrucție decât atunci când mesajul a fost transmis conștiinței sale prin intermediul nervilor. Lucrurile pe care le suferă omul, le suferă în interiorul conștiinței sale, atunci când nervii îi raportează senzația.

Trebuie să înțelegem adevărata relație dintre Minte și Trup pentru a vedea din ce este făcută aserțiunea că stările mentale sunt responsabile acționând printr-un corp.

Acesta este un adevăr fundamental, ce trebuie să fie acceptat dacă voim să existe vindecare mentală și spirituală.

Corpul însuși este rezultatul activității minții, este modelat de către minte și modificat de către MINTE.

Modificările fizice de natură superficială pot fi observate dacă se urmăresc schimbările din stările mentale.

Se știe încă de mult că ulcerul gastric, astmul, afecțiuni ale pielii, tulburările cardiace și altele sunt cauzate de deranjamentul mental care se manifestă pe o perioadă de timp.

Se afirmă că stări emotive adverse opresc producția de celule roșii sangvine, ducând astfel la anemie; de asemenea, o mare parte din așa numitele indigestii nervoase sunt indigestii emotive.

Se pune întrebarea dacă stările fizice pot fi corectate prin modificarea stării mentale. Oamenii de știință afirmă că s-au văzut cazuri de vindecări ale unor afecțiuni ca: erupții cutanate, stări de răceală provocate de frustrații ale unor necesități fiziologice (dragoste, relevare, etc.) prin tratamente mentale corespunzătoare. De asemenea, se afirmă că sinuzita, polipoza nazală, colita și stările nervoase pot avea originea în stări mentale. Recent, revista "Physician" din New-York a publicat un articol în care s-a raportat că sistemul nervos autonom (SNC), sub influența gândirii negative, declanșează curgerea excesivă a unor anumitor fluide apoase în țesuturi și membrane. Operațiile, medicamentele și dieta vor îndepărta excesul de fluide, dar - afirmă mai departe articolul - mintea în mod obișnuit îndeplinește o funcție de umplere din nou, și deci nu există un tratament eficient până ce mintea nu este schimbată cu una de încredere.

Cum se poate ca mintea să aibă forța de a influența stări fizice până într-atâta încât să conducă la îmbolnăvire? Aceasta se datorează faptului că omul gândește nu numai cu creierul, ci și cu întreg corpul, organismul. Fiecare celulă în parte - oricât de mică - este o scânteie infinit de mică a Minții.

Nu există în întreg Universul un singur punct care să nu fie locuit de către Minte, prin urmare nu există nici un singur atom în corpul omenesc care să fie despărțit de acțiunea mentală nici măcar pentru o clipă.

Omul este atât de obișnuit să gândească pe două planuri - fizic și mental - încât îi vine greu să conceapă că amândouă sunt în realitate un singur plan. Într-adevăr, trupul este Minte condensată în formă fizică, așa cum este și Spirit condensat în formă. Activitatea Mentală nu poate fi despărțită de manifestarea fizică, deoarece manifestarea fizică este manifestarea mentală. Într-un sens, ceea ce Mintea gândește, corpul gândeste, ceea ce corpul gândeste, el devine. Fiecare condiție mentală se înregistrează în corp, și când mintea se modifică, se produce o schimbare corespunzătoare în corp, o reflectare exactă a gândirii modificate.

Boala este o idee deformată care și-a asumat dominația. În sensul cel mai veridic este incorect să se spună că boala este "cauzată de minte"-forma distorsionată ce o numim boală fiind numai gândul-formă distorsionat

în stare vizibilă. Problema este deci în primul rând o chestiune de gândire și la fel este și soluția. Controlul bolii este mental, deoarece însăși boala este mentală. Corpul nu are puterea să genereze el însuși boala, care este numai umbra aruncată de minte, și mintea sănătoasă va proiecta un corp sănătos.

Fiecare celulă creată de corp este un gând, în formă, fie negativ, fie pozitiv și având substanță. Celulele sunt însuși gândul. Gânduri de sănătate înseamnă celule sănătoase, gânduri de boală înseamnă celule bolnave. Este necesar să fim foarte siguri de acest adevăr dacă intenționăm să creăm corpului o condiție de sănătate abundentă.

Când socotim că celulele corpului sunt create cu viteza fulgerului, putem înțelege că ele sunt gândire în formă. Ca un singur exemplu, se poate arăta că globulele roșii sunt construite într-un ritm de 150.000 pe secundă și în mod normal dispar în același ritm. Raportând acest exemplu la alte țesuturi ale corpului, ne putem da repede seama că acest organism, pe care-l numim om, este un vârtej dinamic de energie gândită pe care mintea, fără încetare, îl face să ia formă. Se poate spune, deci, că controlul afecțiunii constă în controlul gândirii și că pentru a schimba o condiție fizică trebuie mai întâi schimbată gândirea. Prin urmare, căutăm o tehnică să ne dea posibilitatea de a schimba caracterul fluxului conștiinței. Într-un alt capitol vom ajunge la acest subiect, dar la acest stadiu este suficient a repeta că tehnica nu constă în forța voinței, "concentrare" sau în a repeta "zi de zi, în orice fel, îmi merge din ce în ce mai bine". Constă într-o unificare conștientă cu Inteligența Universală, care niciodată de la sine nu are vreun gând de boală, și există o foarte precisă tehnică prin care ne putem conduce pe noi înșine la această unificare.

Boala este dovada exterioară a unei tulburări interioare. Sănătatea este semnul exterior al unei minți integrate. Putem spune că în viața noastră nu apare nimic decât ceea ce atrage o gândire intensă și este greșit să se creadă că Divinitatea ar fi aceea care ar da o boală. S-a mai arătat faptul că Mintea Universală este în întregime neutră, nu are nici o dorință personală, se manifestă printr-o lege impersonală. Este dirijată în acțiune de către dorința noastră, exprimată sau nu, dacă este îndeajuns de intensă și clară, așa ca să devină dominantă. Spiritul este personal, dar Legea este impersonală. Este Legea gândirii, așa cum este și legea electricității care, fără nici o emoție și cu totul impersonal, poate ucide un om care atinge un fir neizolat, după cum tot atât de repede poate să-i prăjească pâinea, deoarece nu cunoaște altceva decât să funcționeze potrivit legii acțiunii sale.

După cum s-a mai subliniat, omul este pe drumul descoperirii de sine.

Lui îi revine îndatorirea de a descoperi înțelesul Universului în care trăiește și el va suferi atâta timp cât nu va realiza aceasta. Copilul va suferi de zgârieturile pisicii până când va învăța că nu trebuie să o tragă de coadă. Legea îi apare întotdeauna crudă aceluia care nu o înțelege și în consecință acționează contrar acesteia. Toate legile ne sunt stăpâne atâta timp cât nu le înțelegem; când însă le pătrundem semnificația, ele devin gata de a ne servi.

Acela care își permite să se satureze de o gândire distructivă, își va atrage o manifestare fizică distructivă. Aceeași Lege a Minții care îi produce omului boala, îl va face să se însănătoșească. Boala nu este o pedeapsă pentru păcat, ci o consecință a înțelegerii și folosirii greșite a Legii Minții. Elementul personal între Dumnezeu și om nu intră deloc în discuție în sensul condamnării sau pedepsirii. Așa că argumentul că Divinitatea este crudă și pedepsește cu boală, este o judecată incorectă.

Principiile vindecării spirituale sunt astăzi bine cunoscute și răspândite, și s-au făcut cunoscute motivele atât ale rezultatelor bune cât și cele ale eșecurilor în cazuri izolate. Vindecarea mentală și spirituală s-a transformat

din formă de cult, cum era în trecut, în știință și s-a dezvoltat ca urmare a rezultatelor pozitive obținute și mai ales datorită modificărilor în ceea ce privește originea bolilor, schimbând-o din planul fizic în cel mental și spiritual. Acest mare salt nu a fost deloc ușor de realizat, cu toate acestea s-a ajuns, de la concepția vagă privind originea bolilor, la precizia de astăzi. Acum știm că condițiile fizice sunt o reflectare a stărilor mentale și că pot fi modificate fără intervenția unor mijloace materiale, prin simpla schimbare a procesului de gândire.

Odată ajunși la concluzia că există o Minte Universală Unică - fiind etern pace, liniște, putere, iubire, credință, armonie, expansiune, sănătate și desăvârșire, obiectul nostru este de a aduce ceea ce numim minte individuală la o stare de unificare cu Mintea Unică. Astfel, de vreme ce Mintea Universală este veșnic netulburată de forțe ostile, și nu recunoaștem niciodată existența a altceva ce nu este ca ea însăși, atunci mintea noastră, făcând parte din acea Minte Unică, nu poate experimenta nimic din ce nu este experimentat de acea Minte. Acesta este numai un punct în vindecarea mentală și spirituală, dar arată o diferență, a cărei explicație este adesea căutată prin întrebarea: "În ce constă diferența între metoda aceasta și psihologie?"

CAPITOLUL III - PRINCIPIUL VINDECĂRII UNIVERSALE

Este evident că există în Univers un principiu de vindecare independent de orice tratament cu medicamente urmat de om. Există o rivalitate între diferitele școli de vindecare pe plan uman, fiecare dintre acestea pretinzând că deține metoda unică și că celelalte trebuie eliminate din practică. Dacă lucrurile ar sta așa, atunci acea metodă unică ar trebui să asigure vindecarea, iar celelalte metode competitive să nu ducă la vindecare. Cum acesta nu este cazul, vom ajunge la un rezultat mult mai potrivit în cercetarea noastră privind calea de vindecare reală, dacă ne vom strădui să descoperim ce posedă aceste metode materiale și care dintre ele produce vindecarea eventuală a pacientului.

Toate vindecările primite (IV) erau mentale. La începutul existenței omului, se credea că boala este invadarea corpului de spirite rele, pe care încerca să le alunge vrăciul comunității prin diverse incantații sau cu ajutorul unor plante ce posedau proprietăți medicinale, obținându-se unele rezultate pozitive. Cu timpul, cunoștințele căpătate s-au înmulțit și s-au format specialiști - în ierburi sau incantații - și astfel au apărut două profesii: aceea de medic și aceea de preot. În milenii care au urmat, știința medicală a făcut mari progrese, aducând noi și noi cunoștințe în folosirea plantelor medicinale, așa că astăzi constatăm că știința medicală ocupă o poziție ce impune respect. Cele două școli ce s-au format cu timpul și există în prezent - alopata și homeopatia - adică, prima, tratare cu doze mari de medicamente, iar a doua, tratare cu doze infinit de mici, au creat adepți și practicieni, fiind susținuți de cei în cauză, când una când cealaltă, dar cu preponderență școala alopata.

Între timp, cam pe la mijlocul secolului al XIX-lea, s-a intercalat o nouă metodă și anume aceea a vindecării prin stimularea mecanică a circulației sangvine și limfatice, excluzând folosirea medicamentelor de orice fel, deoarece boala ar fi cauzată de o lenevire a funcțiilor organice vitale. Pe lângă această a treia școală - a osteopatiei -, a mai apărut la sfârșitul secolului trecut o a patra, aceea a chiropracticii, care susține că maladiile se datorează unor strangulări ale nervilor la ieșirea din canalul vertebral, cauzând o scădere a fluxului nervos în părțile afectate.

Deși fiecare dintre aceste școli are ceva ce produce rezultate pozitive, totuși niciuna nu este unica deținătoare a unei metode infailibile, fapt ce ne

conduce la ideea că trebuie să existe un principiu unic de vindecare ce stă la baza tuturor metodelor, fără ca acesta să fie proprietatea exclusivă a vreuneia din ele. Care să fie acest principiu fundamental de vindecare?

Acesta este Inteligența Divină, Mintea lui Dumnezeu, care saturează orice particulă de materie din Univers. Nu trebuie să fim nici suspicioși în atitudinea noastră față de Mintea Divină, nici nu-i nevoie să adoptăm o comportare de smerenie la pomenirea cuvântului Mintea Divină. Această Minte este inteligența care ține laolaltă atomii din stâncă sau face ca seva să urce prin tulpina copacului. Nu este ceva care să fie abordat cu spaimă și cu plecaciuni, ci ceva care trebuie descoperit în tot ce există, căci omul, privind în față Natura, privește la fața Divină. Poate că el ignoră aceasta sau chiar o neagă, dar rămâne valabil faptul că universul poate fi numit templul lui Dumnezeu.

Cu toate interpretările date de teologi de-a lungul timpurilor, un fapt rămâne de netăgăduit, și anume că Dumnezeu este Minte Impersonală și Spirit Personal, și că activitatea Lui ca Minte este o chestiune de lege fixă și neabătută. Cutremurele și tunetele nu sunt pedepse pentru păcate, ci reprezintă mișcarea materiei în baza acestei Legi. Acest fapt nu este o aserțiune senzorială și trebuie să știm să ne tratăm pe noi și pe alții atunci când vom înțelege cum acționează Legea Divină.

Vechiul Testament este plin de exemple de vindecare mentală și spirituală. Apoi a venit Isus, care a lămurit lumea că orice boală este rezultatul unor stări mentale dereglate. El a propovăduit că atunci când aceste stări mentale sunt corectate, starea fizică a bolnavului dispare. Învățătura să cuprindă mai mult decât atât, dar aceasta este de ajuns pentru scopul nostru.

La acest punct putem intercala faptul că medicina modernă aduce în actualitate teza lui Isus și se străduiește să corecteze stările mentale dereglate care sunt cauza reală a bolilor. După cum este adevărat că Isus a adus un mesaj de viață interioară spirituală, este și mai adevărat că miezul și baza doctrinei sale au fost trecute cu vederea și ascunse de către conglomeratul de dogme teologice.

Isus ne-a învățat că mintea omului este una cu Mintea Divină și ca, atâta timp cât omul merge cu Mintea Divină, nu este posibil să mai apară vreo fricțiune, frustrare sau dezacord. Stările mentale ale omului pot ridica piedici în calea către Mintea Divină, și când se produce așa ceva, omul suferă. Pe scurt, Isus ne-a învățat că omul este trinitate, activând pe trei nivele într-o singură ființă. Dacă ni-l putem închipui pe om reprezentat de trei cercuri concentrice, ne putem face o părere mai bună despre viziunea lui ISUS.

El a învățat că omul, în cercul interior care ar reprezenta centrul fapturii sale, este esență spirituală, sau ființă divină. Acest centru este ca și Dumnezeu, niciodată bolnav, suferind sau limitat în vreun fel, totdeauna în perfectă sănătate și fericire, în pace deplină și cu totul în armonie cu Universul și cu tot ce există în acesta, ceea ce constituie o parte neschimbătoare din ființa umană. Nimic nu-l tulbură aici, nu-l poate vreodată răni sau înfrânge. Din acest centru spiritual vine vindecarea și tot din el se dezvoltă știința stăpânirii vieții. Este lumea să interioară, a cauzelor.

Al doilea cerc, sau intermediar, este acela al minții, iar cercul exterior reprezintă corpul fizic al omului și toate posesiunile sale materiale. Acest cerc periferic reprezintă lumea de efecte personale ale omului. Calea prin care cauza devine efect este mintea. Omul posedă puterea de a alege. El poate să-și îndrepte gândurile în afară, către cercul exterior, precum și în interior, către cercul central. Dacă stările lui mentale sunt lăsate să se complacă în cercul său exterior, cu afecțiunile, suferința, sărăcia și

privațiunile sale, aceste lucruri sunt menținute datorită forței creatoare a gândului.

Dar dacă omul folosește puterea să de a alege să meargă mână în mână cu pacea, perfecțiunea, armonia interioară, aceste calități se vor manifesta în viața lui din afară, pentru că mintea omului posedă putere creatoare. Fiecare experiență este mai întâi o idee păstrată în minte, și tot ceea ce ne privează de bucurie și fericire de asemenea a fost o idee. Mintea este în întregime neutră în activitatea sa creatoare. Ea lucrează fără întrerupere, chiar și atunci când dormim, transformând în realitate tot ceea ce primim ca idei mentale.

Orice afacere, întreprindere, cămin, a fost mai întâi o idee în mintea fondatorului. Orice boală este mai întâi o idee în mintea gânditorului. Pierderea unui serviciu sau a unui prieten, sau a siguranței, este mai întâi de toate o idee păstrată în minte. Omul uneori obiectează la astfel de afirmații, căci el nu a fost întotdeauna îndeajuns de atent pentru a-și putea da seama de calitatea gândului său. Un gând este uneori numai o sclipire de o clipă, mai înainte de a fi depozitat în profunzimea minții subiective. Odată ajuns aici, sub nivelul conștiinței, nu mai este recunoscut de individ care, uneori, neagă indignat că i-ar fi trecut prin minte un asemenea gând. Dar asupra acestui gând lucrează neîntrerupt Legea Minții și continuă să emită stări de simțăminte pentru care nu avem totdeauna explicații. Însă putem afirma ca adevăr că niciodată nu se mai manifestă în viața de din afară decât numai ceea ce s-a acceptat și depozitat în Subiectiv, care este mai mult decât un depozit mental - este însăși uzina care prelucrează continuu, transformând cauzele în efecte, potrivit unei legi invariabile. Calitatea omului de a putea alege îi dă posibilitatea de a gândi fie ca un înger, fie ca un demon, ca un șef sau ca un sclav. Orice alege ca gând, mintea va transforma în creație ce se va manifesta.

Isus a accentuat necesitatea de a păstra mintea îndreptată către centrul spiritual și a insistat că, dacă se procedează astfel, perfecțiunea spirituală se va scurge prin mentalitate în fizic. În mod contrar, dacă stările sale mentale sunt ocupate cu lumea de afară a stărilor fizice corespunzătoare (schimbătoare), el va continua să resimta ceea ce a contemplat. Este un mare adevăr în aceasta și care, din păcate, prea adeseori trecut cu vederea. Ori de câte ori atenția omului este deviată de la Centrul Spiritual etern, sănătos, de neînvins și care este însăși imaginea și asemănarea lui Dumnezeu în om, ori de câte ori mintea omului se abate de la conștiința acestui Centru Divin, atunci și numai atunci pot apărea manifestări fizice de boală. Metoda de vindecare a lui Isus consta în a nega realitatea aparentă a patologiei exterioare și în afirmarea realității de perfecțiune interioară a omului.

Aceasta este metoda folosită astăzi de practicienii și consultanții mentali și spirituali. Ceea ce trebuie bine clarificat totuși, este că tratamentul se produce în întregime în mintea practicianului. El nu folosește puterea voinței asupra pacientului. El nu încearcă să influențeze mintea pacientului, ci numai desfășoară o explicație a procesului de gândire, în scopul de a clarifica înțelegerea pacientului. Când ajungem la metodele în sine folosite în tratamentul mental, vom vedea că întregul efort al practicianului în timpul tratamentului este de a se convinge el însuși - în afara celei mai slabe urme de îndoială - că persoana pentru care lucrează este perfectă, și să înlăture din propria minte orice credință de imperfecțiune în ce privește pacientul. De vreme ce vedem probe ale Inteligenței Cosmice acționând până departe printre astre, suntem încredințați că ne înconjoară un imens Ocean al Minții care există în infinit; că această Minte este singura Minte din Univers și că atunci când gândim o facem folosind această Minte. Ceea ce

numim minți individuale sunt în realitate numai niște picături infime din acest Ocean al Minții. Totuși, ele sunt însăși această Unică Minte.

Pacientul vine la practician plângându-se că este bolnav. Acest fapt pentru sine este o realitate, de vreme ce dovada îi vine pe calea simțurilor. Practicianul știe că proba simțurilor apare reală, dar nu aceasta este realitatea fundamentală. Realitatea fundamentală este Spirit neschimbător. Dându-și seama că pacientul are o imagine distorsionată asupra sa și a condiției sale, practicianul trebuie să vindece falsa credință. El îl convinge prin argumente, credință și înțelegere, de falsitatea părerii ce o are pacientul despre el însuși. El trebuie să se ferească de falsa credință cu care vine pacientul, întocmai cum salvatorul se ferește de mâinile celui care se înecă, să nu-l prindă. Convingându-se pe sine însuși de perfecțiunea spirituală a pacientului, el pune în mișcare un gând adevărat care se opune gândirii false a pacientului. Amândoi făcând parte din Mintea Unică, practicianul știe că pacientul își dă seama de ceea ce el însuși cunoaște în ce privește perfecțiunea spirituală a bolnavului, chiar dacă această cunoaștere momentan se află numai în subconștientul pacientului și deci este încă necunoscută. De îndată ce gândul imperfect al pacientului a fost înlocuit cu gândul perfect al practicianului, vindecarea nu întârzie să se producă.

Aceasta este unica metodă folosită de Isus. El nu s-a bizuit de loc pe concentrare, pe puterea voinței, pe sugestie, hipnotism sau oricare alte procedee psihologice bine cunoscute. El punea întotdeauna în acțiune suprema Lege a Spiritului, având imaginea propriei sale reflecții ca o imagine perfectă, proiectată asupra Minții, care la rândul ei transformă aceste reflecții ale imaginii perfecțiunii în corpul și mintea pacientului.

S-ar putea pune întrebarea dacă practicianul folosește, procedând astfel, o formă subtilă de sugestie. La aceasta se poate răspunde că, dacă pacientul numai își închipuie că ar avea o tulburare și că practicianul își imaginează numai că l-a vindecat, atunci întregul procedeu ar fi o experiență ireală, un fel de vis. Trebuie să existe vreo lege în virtutea căreia rezultatele fizice sunt introduse de către practician în pacient.

Această lege poate fi pe scurt formulată astfel: Imaginea mentală este realitatea, iar forma exterioară este, pur și simplu, proiectarea acestei realități. De vreme ce Mintea este mai veche decât corpul, atunci ea a creat corpul, care este în întregime refăcut la fiecare câțiva ani, în timp ce Mintea rămâne neschimbată, reamintindu-și experiențele din copilărie - să zicem - după 70 de ani. Atunci, Mintea, trebuie că este Cauza, iar corpul e efectul. Mintea trebuie că este substanța iar corpul este umbra ei. Umbra este totdeauna determinată de caracterul substanței și, prin urmare, condițiile fizice care urmează tratamentului sunt neapărat o copie a convingerii mentale deținute mai întâi de practician și, mai curând sau mai târziu, acceptată și de pacient. Trebuie să existe o acceptare mentală desăvârșită a sănătății complete a pacientului, atât din partea practicianului, cât și din partea pacientului. Atunci când pacientul își aplică singur tratamentul, bineînțeles că trebuie să-și reprezinte mental acceptarea și conștiința perfecțiunii.

Sute de cazuri autentice sprijină afirmația că Mintea modelează corpul. Unii devotați catolici au reușit să-și producă răni sau semne pe corp practicând așa-zisa "contemplare a rănilor lui Isus". Dacă această Lege a Minții va lucra împotriva tendinței naturale, producând țesuturi morbide în loc de sănătoase, cu atât mai multă încredere ar trebui să avem atunci când abordăm problema schimbării țesuturilor morbide în unele sănătoase. Persoana care înțelege puterea și tendința acestei Legi a Minții are la dispoziția sa o sursă de energie bazată pe o forță intelectuală ce-i aparține numai sieși, și nu pe vreun presupus dar al vindecării, acordat lui ca individ,

ci este ceva cu mult mai măreț decât orice se poate imagina, și anume este Inteligența Cosmică, dedicată folosirii de către el și dirijată de către sine. Iată de ce noi spunem că un tratament este "o mișcare bine definită a gândului într-o anumită direcție în scopul de a obține un anumit rezultat, reflectându-se în forma materială". Acest dar nu este specific unor favorizați ai sorții - el este acordat oricui - dar nu îi aparține decât atunci când acceptă mental adevărul că totuși îi aparține și trece la punerea lui în acțiune.

Iată de ce se poate afirma că nu exista boli mari sau mici, grele sau ușoare, vindecabile sau nevindecabile. Avem de-a face cu o Forță și o Inteligență care nu ține seama de noțiunile mare sau mic, conduce cu ușurință întregul Univers. Mărimea sau micimea sunt termeni relativi. Ceea ce este mare pentru inteligența limitată, este mic pentru Inteligența Infinită.

Medicul materialist, necunoscător al acestei Legi a Vindecării, este limitat în propria-i dibăcie și putere a medicamentului ce-l administrează pacientului. El trebuie să pună mai întâi un diagnostic precis, deoarece acesta este baza tratamentului său. Trebuie să aleagă deci cu mult discernământ medicamentul său, sau modalitatea ce se potrivește diagnosticului. Atenția lui este îndreptată spre efectele fizice, pe care alți medici materialişti le-au făcut cunoscute în trecut.

În contradicție cu procedeele medicului materialist, noi încercăm să ne scuturăm de trecut, deoarece acesta ne leagă cu lanțurile îndoielii și, cu toate că navigăm pe o mare necunoscută spre o lume nouă, avem ca dicton îndrumător: "Suntem întruparea a ceea ce gândim". Orice poate mintea să conceapă, poate fi realizat. "Îngerii citesc autobiografia omului în structura sa" (după Swedenborg).

CAPITOLUL IV - CUM SE FORMEAZĂ O CREDINȚĂ PUTERNICĂ

Poate cea mai mare dificultate întâmpinată de acela care încearcă să pătrundă în domeniul vindecării mentale și spirituale este sentimentul lipsei de încredere. El spune: "Cred că acest lucru este adevărat, și văd că lumea pare a avea multă încredere în el, dar eu sunt sceptic din fire, căci nu mă simt capabil să ajung la o credință mai puternică, oricât de mult m-aș strădui."

Acești oameni pun căruța înaintea calului. Credința nu este o stare emotivă ce se realizează la comandă. Nu este ceva ca aerul pe care îl pompezi într-o anvelopă și apoi pornești la drum. Credința nu constă în sentimentul pe care îl dezvoltăm. Credința se bazează întotdeauna pe scopul ei și când obiectivul este destul de important, nu se mai pune problema credinței. Ea urmează în mod firesc cunoașterii. Mai întâi ajungem la cunoaștere și numai apoi ne dăm seama că am căpătat și credința, care a venit de la sine când a găsit un obiectiv substanțial pe care să se bizuie.

Orice fel de credință se bazează pe observare și cunoaștere, și se poate afirma că este destul de ușor să ajungi să te încrezi în această Lege a Vindecării. Credința nu este clădită pe nesiguranță sau pe revelații și nu suntem obligați să acceptăm o scriere amară. Avem în fața ochilor noștri un exemplu concludent: corpul omenesc. Acesta, corect înțeleș în activitățile și îndeplinirile sale, procură baza pentru credință, care va face din fiecare un vindecător pentru sine și pentru alții.

Corpul omenesc este cea mai minunată mașină construită vreodată. Este mai măreț decât cele 7 minuni ale lumii antice și mai complex decât orice aparat construit de om. Reprezintă o recunoaștere vie a acțiunii desfășurate de minte, căci îl observăm, este o probă clară de ceea ce înseamnă Inteligența Divină și felul în care aceasta se manifestă, totdeauna conform unui plan complet, pornind de la Spirit; executorul creației, Mintea, urmează întocmai și aduce la îndeplinire acest plan.

Totdeauna Mintea își oferă forța creatoare infinită aceluia care și-a făurit un plan bine clarificat, pentru că această Minte nu știe altceva nimic decât să lucreze conform planului, fiind Minte Subiectivă.

Inteligența ce s-a manifestat la construirea corpului este aceeași Minte care știe perfect cum să repare, atunci când este necesar, structura pe care a clădit-o și nu se poate concepe că, odată lucrul terminat, nu se mai interesează de el. Să nu uităm că Mintea sălășluiește în acest corp construit, pe care îl folosește ca vehicol și instrument pentru propriile ei activități.

Atunci când în acest corp se produce o dereglare, nu este nevoie să ne rugăm de Minte ca să ne vindece - de fapt ea însăși necesită un vehicol sănătos - iar ceea ce ne revine este de a-i prezenta planul perfect ce trebuie urmat pentru refacere, ea fiind forța executivă. Căci nu trebuie scăpat din vedere că această activitate de gândire, deși foarte inteligentă - capabilă de a construi perfect orice structuri - este o inteligență care nu judecă.

Ea cunoaște perfect tehnica construcției, dar totdeauna, ca să ducă la boală, trebuie să lucreze după un plan, și tot așa de prompt poate executa un plan care duce la sănătate. Astfel, acela a cărui activitate de gândire este caracterizată printr-o gândire distructivă, ca temerile, ura, ranchiuna, invidia, discutarea sau absorbirea subiectelor de boală și tristețe, creează un model de gândire pe care Mintea-l prelucrează - cu totul impersonal - în formă de boală. Datoria noastră este de a proceda la schimbarea acestui model de gândire cu altul în care să prevaleze sănătatea, iubirea, pacea, fericirea. În acest fel, Mintea va prelucra modelul gândire pozitiv - și sănătatea, fericirea ce rezultă nu sunt un miracol, ci manifestarea deplină a Legii Universale. Alexis Carell, în lucrarea sa "Omul, ființă necunoscută", se referă la faptul că această Inteligență va plasa celule chiar acolo unde nu sunt necesare. Un exemplu îl constituie experiența din laborator cu celulele epiteliale - care sunt celule de protecție ale pielii - și care, transplantate pe un alt mediu decât pielea, s-au dezvoltat tot în celule de protecție, ca și cum ar fi fost pe piele, pentru că este în natura lor să se manifeste numai așa. Acestea au fost desemnate de către Spirit ca celule de protecție. Prin urmare, Mintea, conform planului, le va folosi ca atare, indiferent dacă sunt pe piele sau în alt mediu.

Trebuie deci să se înțeleagă că, potrivit acestui mecanism, Mintea poate tot atât de ușor să distrugă corpul, cum poate să ni-l construiască. Astfel, dacă primește gânduri morbide, le urmează fidel, reproducând condiții patologice. Cu alte cuvinte, Mintea construiește neîncetat celule noi, dar calitatea acestora este determinată de nuanța gândurilor, deoarece gândul reprezintă modelul. Mintea asigură reparații în corp, atunci când sunt necesare, de multe ori fără știrea omului, deoarece ea are totuși o responsabilitate permanentă pentru păstrarea în bune condiții a corpului.

Acest principiu de vindecare, ce acționează chiar și atunci când nu suntem conștienți, devenind o armă puternică la dispoziția noastră, ne atrage atenția asupra acestui principiu și ne arată totodată cum îl facem să acționeze. Un exemplu îl oferă apendicita, când adesea peritoneul (prapurul) înconjoară și izolează ca într-un sac apendicele bolnav și astfel, în cazul când acesta se perforază, se produce numai o peritonită izolată, mai mult sau mai puțin gravă decât una generalizată.

Omul se mândrește cu cunoștințele sale și pe drept, deoarece a făcut pași uriași în dobândirea de cunoștințe privind corpul omenesc, dar în fond el este încă departe de a putea da un răspuns la problema vieții. El nu știe să construiască nici măcar o celulă, așa că atunci când spune că o stare sau alta de boală este incurabilă, face apel la cunoștințele sale limitate. Or, în tratamentul mental am mers mult mai departe, bizuindu-ne pe marea Inteligență Cosmică, a cărei Lege a Vindecării suntem pe cale să o înțelegem. Astfel, vedem cazuri etichetate drept fără speranță de vindecare

de către medici cu experiență, complet și permanent vindecate prin această Inteligență dirijată de către o persoană care a înțeles Legea în virtutea căreia acționează. Astfel, spunem că nu există maladii incurabile, ci că există oameni incurabili. Aceia care afirmă cu insistență că "medicii au făcut tot ce era posibil, nu mai are rost să încercăm și altceva" - sunt oameni incurabili. Aceia care acceptă adevărul mental că la Dumnezeu (Minte) toate lucrurile sunt posibile, ei sunt oameni vindecabili.

Inteligența Divină procedează în liniște, cu ușurință, fără efort și agitație. Forța care curge printr-un corp bolnav poate vindeca orice. Omul fizic se înspăimântă, dar Minte este întotdeauna sigură de sine și calmă. Minte știe cum să facă ceva care s-a deranjat în trup. Știe cum să construiască orice fel de celulă, știe cum să facă și să refacă funcțiuni care au fost pierdute, știe cum să smulgă pe om de pe marginea mormântului, întrebuițând un efort mai mare decât acela pe care omul l-ar face ca să ridice un pai. De fapt chiar mai puțin decât atât, de vreme ce Minte nu operează cu strădanie sau efort. Toate aceste numeroase activități chemate la acțiune, toată această Inteligență, care știe exact ce să facă și cum să facă, a fost folosită la crearea acestui Univers, la menținerea și reglarea lui, la păstrarea vieții în el, la executarea de corectări din timpuri imemorabile, și totuși, această Forță și Inteligență nu au slăbit cât de puțin. Forța și Inteligența ne înconjoară și ne pătrund chiar în clipa de față și întotdeauna, gata de a intra în acțiune în favoarea noastră, în liniște, de îndată ce încercăm a împiedica curgerea lor - înlăturând barierele noastre mentale.

Sănătatea este ceva natural, boala este ceva nefiresc. Boala nu este niciodată pornită din partea Divinității, ci totdeauna din partea omului. Omul este acela care ridică barierele în calea vindecării, în timp ce Dumnezeu - Minte se străduiește permanent de a menține sau de a reface corpul ca pe un templu perfect în care sălășluiește Spiritul. Se va arăta mai târziu, când se va prezenta tehnica de aliniere a noastră cu această Inteligență - cum se explică faptul că această ființă umană, aparent neînsemnată, poate totuși dirija forța care conduce Universul. Vindecarea mentală și spirituală este rezultatul, nu al eforturilor acestei ființe, ci al capacității sale de a dirija Inteligența Cosmică, așa cum un sudor dirijează flacăra oxiacetilenică spre a tăia oțelul.

Inteligența a creat corpul omenesc cu intenția ca el să funcționeze întotdeauna perfect. Boala este interferența omului cu această dorință, intenție. Inteligența are în permanență viziunea corpului în perfectă stare și acționează neobosită ca să înlătore orice ar amenința viața armonioasă a corpului. Sănătatea nu este altceva decât inter-relația tuturor părților componente ale trupului. Boala este pur și simplu întreruperea acestei armonii.

Armonia este cheia de boltă a întregului organism și Univers. Totul în Univers pulsează cu un ritm armonios și constant. Încă din timpuri străvechi omul a observat acest ritm al universului și a înțeles cum funcționează. În timpurile noastre, oamenii de știință au descoperit că acest lucru este adevărat și în ceea ce privește desfășurarea gândirii. Ei au aflat că iubirea este ritm iar egoismul discordanță; încrederea este ritm, gelozia este discordanță; credința este ritm, teama este discordanță; speranța este ritm, disperarea este discordanță; cinstea este ritm, înșelăciunea este discordanță. Atâta timp cât stările mentale ale omului sunt în acord cu ritmul Universului, echilibrul său fizic și psihic este asigurat. Când intervine discordanța în fluxul de gândire, acest echilibru este pierdut. Explicația constă în faptul că avem de-a face cu o Inteligență Universală ale cărei Legi nu le putem învăța decât prin observații. Din clipa în care am înțeles că armonia este cheia de boltă a Universului, acela care dorește ca această Inteligență să acționeze în folosul său, trebuie mai întâi să se străduiască să

coopereze cu ea. Stările mentale discordante produc boala, căci ele dau năvală și se lipsesc de Legea etern stabilită a Armoniei Universale. Lumea rațională recunoaște existența acestei Armonii Universale și își dă seama că atunci când este ruptă de ea, această Armonie, Divinitatea, nu se modifică spre a ne face nouă pe plac, ci noi suntem aceia care trebuie să ne schimbăm. Secretul vindecării rezidă, deci, în unificarea cu Inteligența Cosmică, ce posedă cunoștințe infinite ale căilor de vindecare și bunăvoința infinită de a produce forma perfectă, așa ca să ne putem bizui implicit pe curentul de Înțelepciune Eternă în corpurile noastre, atunci când ne ferim de a-i sta în cale.

"Dumnezeu din noi are forța de a vindeca".

CAPITOLUL V - CUM SE APLICĂ UN TRATAMENT MENTAL

Tehnica poate fi mânuită în oricare din diferitele căi ce se află la dispoziția noastră. În ultimă analiză, oricine poate face uz de propria-i exprimare și chiar de propria-i metodă. Metoda indicată mai jos este considerată de autor ca fiind de o mare eficiență. Aceasta poate fi modificată după dorința fiecăruia, cu condiția expresă de a nu se abate de la calea de bază prin care dirijează Inteligența Universală în acțiune.

Tratamentul propriu-zis constă într-o activitate mentală. Este o mișcare bine definită a Minții într-o direcție specifică, în folosul unei anumite persoane. Nu este nevoie a pune mâinile asupra persoanei tratate, ca în metoda magnetismului. Astfel ne desprindem imediat de orice formă de vindecare magnetică. Mai mult decât atât, nu folosim nici un fel de hipnotism. Psihiatrul folosește hipnotismul în scopul de a înlătura bariera minții conștiente și a deschide subconștientul pentru a implanta aici propriile sale sugestii. Nu avem nimic de criticat, deoarece psihiatria a fost și este o cale de înlăturare a complexelor și obsesiilor și, de fapt, psihiatria se folosește de ceva mai mult decât hipnotismul. Ne referim aici la hipnotism pentru a putea lămurii poziția noastră în ceea ce privește vindecarea. Nu folosim nici puterea voinței spre a impune ideile și imaginile noastre pacientului cu o putere de voință mai slabă. Aceasta ar însemna să folosim forța personală, ceea ce nu facem. Nu folosim nici sugestia, care presupune repetarea acestor formule. Folosim cuvinte, dar acestea în scopul unic de a transmite niște idei clare, care de fapt stau la baza vindecării. Nu posedăm nici un fel de formulă magnetică, magică, de repetat în clipe de tensiune, având ca urmare înlăturarea afecțiunii. Toate acestea nu ar fi decât tot un fel de sugestii. Nu încercăm să influențăm mintea pacientului în nici un fel. Nu proiectăm gândul și nici nu reținem gândul pentru altul.

Tratamentul mental și spiritual este completat în întregime în mintea pacientului. Acesta începe cu adevărul fundamental că persoana pe care o tratează este o idee perfectă în Mintea Divină și că întregul său proces în timpul tratamentului consta în a înlătura din propria-i minte orice idee sau imagine de imperfecțiune sau boală la pacient, sau de la el însuși, când se tratează pe sine. După ce s-a asigurat de faptul că Mintea a creat un vehicol perfect prin care Spiritul dorește să se manifeste și, după ce a văzut felul în care Spiritul (Mintea) se grăbesc să refacă corpul, când ceva nu este în regulă, atunci încearcă să-și alăture propria-i gândire de aceea a Minții Universale. Prin urmare, el acționează înlăuntrul său ca să șteargă orice credință în tulburarea fizică, ce și-a făcut apariția la persoana asupra căreia lucrează. Pacientul a acceptat credința că este bolnav. Practicianul nu admite să împărtășească această credință cu el, fiind convins că numai această credință a pacientului o menține trează; prin urmare, practicianul

trebuie să creadă el însuși în realitatea perfecțiunii pacientului dacă dorește să neutralizeze falsa credință a celui suferind.

El știe că nu există mai multe minți, adică fiecare individ nu posedă o minte aparte față de aceea a semenului său, și nici față de Mentea Universală. El știe că există în Univers o singură Minte Atotcuprinzătoare și de aceea, ceea ce numim minți individuale sunt de fapt volumul de Minte Atotcuprinzătoare pe care o folosim atunci când gândim. El mai știe că este imposibil ca Mentea Unică să se manifeste în același timp și în boală și în sănătate. Mai știe, de asemenea, că este sănătos în aceeași Minte în care pacientul se crede bolnav. O fântână nu poate da în același timp și apă dulce și amară; prin urmare, sau cei sănătoși nu sunt sănătoși, sau cei bolnavi nu sunt bolnavi. În ambele cazuri nu se spune adevărul când își descriu stările fizice contrare. Din ceea ce pacientul a învățat din Univers, știe că sănătatea este starea normală, în timp ce boala este starea anormală.

Mai departe, știe că Legea Minții este o Lege a Reflecției. Știe, de asemenea, că Mentea este într-o activitate neîncetată; înapoi și înainte se mișcă suveica Minții, prelucrând particulele de materie într-un model fizic, model ce reprezintă reproducerea exactă a modelului mental pus la dispoziția sa. Întrucât pacientul păstrează un model de boală, practicianul trebuie să-și asigure un model de sănătate și demonstrând prin cuvinte încrederea totală pe care o are în Mentea Subiectivă Universală, devine prin aceasta capabil să dirijeze această Forță gigantică pentru a lucra după modelul său și nu după cel al pacientului. În cazul când cineva se tratează singur, trebuie să se convingă că, în timp ce simțurile sale îl informează că este bolnav, mintea sa obiectivă trebuie să-i spună, conștient și deliberat, că informațiile transmise de simțuri sunt incorecte și trebuie să-și proclame propria sa perfecțiune Divină. Toată lumea știe că în timpul unei emoții puternice - ca în timpul unei lupte sau încercări de salvare - cei implicați nu simt durerea loviturilor care ar fi de nesuportat atunci când mintea le înregistrează, venite pe calea simțurilor. Așa că este posibil pentru cineva să-și îndrepte gândul într-o astfel de direcție încât să uite de durere, greață sau alte neplăceri.

Recunoscând că multora le vine greu să procedeze astfel, un fapt rămâne clar, și anume că acest lucru a fost făcut și că deci poate fi făcut de oricine.

Primul lucru pe care îl are de făcut acela care aplică tratamentul, este de a-și asigura relaxarea, pe cât de complet posibil. Se va lua o poziție care să asigure relaxarea fizică. Relaxează-ți mintea. Nu se poate trata bine atunci când ești influențat de teamă, grijă, supărare sau anxietate. Această realizare (relaxare) mentală se poate realiza printr-o contemplare liniștită a faptului că trăim într-un loc - Univers - care dorește binele, acea Minte Universală care dorește să împingă binele spre noi. Ar putea afla, așa cum mulți o fac, că se poate obține liniștea și relaxarea citind câteva pagini dintr-o carte bună care tratează tocmai subiectul care ne interesează: vindecarea. Mulți folosesc în acest sens psalmul 91 sau 23. Dar oricare ar fi metoda folosită pentru a atinge relaxarea mentală, este esențială pentru succesul deplin al tratamentului.

Acum, când practicianul știe că atât el cât și pacientul fac parte din aceeași Minte și cum ceea ce este știut într-un anumit punct al Minții, trebuie să fie cunoscut în toate punctele, rezultă că detașarea sa calmă de tulburarea ce îl ține în gheare trebuie să se producă și la pacient, chiar dacă el nu recunoaște deocamdată starea cea bună realizată. Din această cauză, foarte adesea, pacientul începe să se simtă mai bine de îndată ce se află în prezența practicianului său din momentul în care a închis telefonul după ce i-a cerut ajutor. În alte cazuri, această ușurare nu este resimțită imediat de cel tratat, dar practicianul continuă să-și dea seama că în profunzimea

Minții Subiective există o permanentă stare de calm, și că starea de tulburare mentală a pacientului nu este altceva decât o emoție superficială. Eventual, ceea ce practicianul cunoaște temeinic, va fi cunoscut, conștient, și de către pacient.

Cel mai bun procedeu este ca pacientul să-și comunice numele și prenumele, și chiar adresa, în scopul de a face tratamentul mai specific. Astfel, se poate spune: "Vorbesc cu N. S. din orasul x, str. y, nr. z, pentru care am început acest tratament" sau "Acest tratament este destinat fiului meu Y, care se află în această încăpere cu mine". Trebuie să se țină seama în mod serios de faptul că nu se vorbește în gol. Gândul merge undeva, nici nu moare și nici nu se pierde. Suntem înconjurați de un Ocean al Minții, această Minte Universală Creatoare care primește gândul nostru și care imediat trece la acțiune ca să-l realizeze în formă materială, știindu-se că Mintea acționează neîncetat, în acest fel, asupra oricarui gând. Trebuie recunoscut faptul că această Minte are capacitatea de a crea orice și este dispusă să creeze forma de sănătate la fel ca și forma de boală, deoarece este la dispoziția Spiritului și omul este, în esență, Spirit.

Trebuie să existe certitudinea de supunere absolută a acestei Legi a Minții față de cuvântul Spiritului și certitudinea că vibrează cu întreaga sa forță în direcția indicată de Spirit. Trebuie să se recunoască faptul că acest Ocean al Minții cuprinde întregul Univers - este pretutindeni această Minte Creatoare Unică, atât acolo, departe în spațiu, dincolo de Soare și de aștri, cât și în orice loc de pe pământ - deci că distanța nu reprezintă nici o barieră pentru reușita tratamentului; că această Minte umple întreg spațiul din orașul în care trăim, umple camera în care ne aflăm, unde-i propria noastră conștiință și este atât conștiința ei proprie cât și a aceluia care se tratează.

Trebuie să se realizeze o unificare conștientă cu această Minte Unică. Mai trebuie să știm că practicianul, pacientul și această Minte sunt una în Marele Întreg. Nu poate exista nici o separare între ele, iar persoana care se tratează și-a creat pur și simplu falsa idee că este despărțită de Divinitate. Se poate că el nu s-a exprimat în cuvinte precise și nici nu recunoaște că a gândit așa. Un fapt rămâne însă sigur și clar, și anume că Spiritul nu este și nici nu poate fi bolnav vreodată, prin urmare suferindul ar putea numai să întrețină această idee, pentru că el crede că s-a despărțit de Dumnezeu. Acela care sesizează și cunoaște unitatea sa cu Spiritul (de esență), știe că, așa după cum nici Divinitatea nu se poate îmbolnăvi, tot așa nici el nu poate fi bolnav. Prin urmare, această aparență de boală trebuie să fie o formă distorsionată de gând, neavând nici o bază în realitate, neavând de asemenea nici o existență separată ca Entitate.

Singura Lege a Universului este Legea Unității. Orice care nu seamănă cu Unitatea, nu poate fi real. Prin urmare, acest lucru ce și-a făcut apariția urâtă, nu este sprijinit de nici o Lege. Nu poate avea nici o bază reală de Existență. Când Mintea a creat acest corp, nu a lăsat în el nici un loc pentru boală. Poate fi dureros și îngrozitor, totuși este o teroare falsă, ca și experiențele penibile ce se produc în cursul unui coșmar și care dispar la trezire, deși păreau reale în timpul somnului. Existența bolii nu are nici o justificare în corp, față de care este un uzurpator, păstrându-și forma numai înșelând victima.

În legătură cu aceasta, ar fi indicat să scoatem în evidență faptul că nu trebuie să acordăm prea mult timp și atenție contemplării formei - boala. Cu cât discutăm mai mult și o examinăm mai atent, cu atât o înzestram cu mai multă falsă realitate. Nu-i acordăm mai multă atenție decât pentru a afla ce avem de tratat; apoi trecem la contemplarea perfecțiunii spirituale a pacientului, pe care o știm că este adevărată, reală.

Ori de câte ori un individ resimte oroare sau dezgust la apariția unei tulburări, ar trebui să se autotrateze pentru a-și da seama că această situație este ireală și că este vorba de fapt de ceva mic și neînsemnat în comparație cu Mentea Universală. Oricând constatăm că socotim o formă - boală ca fiind "mare", "grea" sau "incurabilă", ar trebui să ne întoarcem cu gândul spre Univers și să umplem conștiința cu evidența măreției infinite, forței, înțelepciunii acestei Minți Creatoare, față de care forma - boală nu reprezintă nimic. Astfel refuzăm să ne unificăm cu forma - boală și ne unificăm, împreună cu pacientul, cu Mentea Creatoare și minunata ei Forță de vindecare.

Atunci când ne dăm seama și ne pătrundem de acest adevăr, că ființa din fața noastră este perfectă, înseamnă că am atins punctul când tratamentul începe să devină activ. Uneori, totuși, pentru a ajunge la această certitudine, trebuie să risipim propriile noastre îndoieli, care pot fi alimentate de declarația medicilor că nu mai este nici o speranță. Aceste îndoieli pot veni și de la starea de deprimare a bolnavului, stare pe care practicianul ar putea interpreta-o greșit, ca fiind a sa proprie. Mai pot proveni și din faptul că pacientul declară: "Am mai consultat și alți vindecători, fără nici un rezultat".

Oricare ar fi originea lor, aceste îndoieli trebuie înlăturate spre a putea asigura succesul tratamentului. Pentru a putea atinge acest scop, uneori este necesar să străbatem un întreg proces de raționamente. S-ar putea să fie nevoie să ne combatem pe noi înșine și acest lucru reprezintă una din părțile esențiale ale unui bun tratament. S-ar putea să fim nevoiți să repetăm mereu până ce ne convingem: "Nu-mi pasă de ce spun medicii. Știu că Mentea poate face să crească până și un os rupt, să fabrice hormoni, să opereze fără durere și, în general, să aducă pacea, calmul, odihna și eliberarea de orice durere și tulburare". Mai știm că durerea nu este reală deoarece Spiritul nu poate fi atins de durere, iar acest corp este substanță spirituală pură în fiecare din celulele componente. Acolo unde sălășluiește Spiritul sunt întotdeauna prezente pacea, calmul, odihna, siguranța, perfecțiunea. Spiritul se află în momentul în care această manifestare încearcă să ia formă reală, dar El intervine și umple orice celulă, cât de mică ar fi, cu prezența Sa. Oriunde intervine această prezență, Ea vindecă de toate formele false, iar noi ne tratăm de propria noastră falsă credință, conștienți că Spiritul este peste tot și chiar acest corp, din cap până în picioare, de la cel mai neînsemnat atom, este locuit de Spirit.

"Orice ar fi el, lucrul care-i cauzează această tulburare, nu are ce căuta acolo. Nu are nici cea mai slabă autoritate sau forță. Nu are nici o capacitate de a provoca durere sau suferință. Nici o otravă nu poate avea efect în prezența Spiritului, căci Divinitatea a creat totul numai bun și, conform Legii Armoniei, nici un punct al Corpului Divin nu poate dori să facă rău altui punct din corp. În planul divin, totul în Univers cooperează. Prin urmare, mă tratez ca să îmi dau seama că nu există nici o urmă de ostilitate în acest corp, ci doar acțiune armonioasă, binefăcătoare. Dumnezeu există și pătrunde acest templu, chiar în momentul de față, cu prezența păcii, sănătății și perfecțiunii Sale. "

Odată ajunși la punctul la care am realizat perfecțiunea interioară eternă a pacientului, ne vom da seama de aceasta pentru că vom fi ajuns la o stare de liniște, calm interior, de siguranță proprie, ca și cum am fi traversat o mare agitată și am fi intrat în apele liniștite ale unui port. Odată acest punct atins, putem preda Minții partea de lucru ce-i revine. Această realizare interioară poate fi obținută într-o secundă sau într-o oră; poate diferi ca timp chiar în cursul aceleiași săptămâni, pentru că, la urma urmei, practicianul este totuși o ființă umană, uneori influențată greșit de propriile sale stări de dispoziție. Prin dispoziție se înțelege că, fiind de fapt fiu al

speciei, omul este supus unor sugestii comune. El a moștenit un volum mare de gândire de la o rasă la alta, care a cunoscut multă înfrângere, necaz și boală. Dar nu trebuie să se lase legat de lanțurile mentalității rasei și cu cât mai mult crește cunoașterea Legii, cu atât mai mult viziunea lui spirituală se limpezește de norii gândirii negative, cu atât mai direct și mai neted atinge cel mai mare punct al realizării - înțelegerea perfecțiunii spirituale a pacientului. În cazul când ne tratăm pe noi înșine de vreo maladie, va trebui să realizăm propria noastră perfecțiune spirituală.

Trebuie să ne aducem aminte de a ne degaja de orice responsabilitate pentru rezultatul tratamentului. "Tatăl din mine, El este acela care îndeplinește lucrarea, Eu cu de la mine putere nu pot face nimic". Aceste cuvinte ar trebui să fie gravate în inima oricărui practician în acest domeniu. Nu suntem răspunzători de vindecare și nu avem nici un merit când este realizată. Pe de altă parte, de îndată ce ne-am dat seama că nu suntem răspunzători de vindecarea pacientului, ci de un singur lucru - acela de a fi pus Legea în acțiune, ne eliberăm de nervozitate și incertitudine.

Acum am ajuns în clipa când, practic, tratamentul este terminat. Până la acest stadiu, responsabilitatea noastră a constat în a construi un tablou clar al perfecțiunii permanente, atât a noastră cât și a pacientului, înlăturarea oricărei îndoieli privind această perfecțiune și orice teamă că Minte nu ar fi în stare să se manifeste în pacient. Acum predăm tabloul nostru complet al Perfecțiunii, Marelui Medic - Mentea Universală, pe care ni-l putem reprezenta ca pe un ajutor care ar fi stat lângă noi în timp ce scriam instrucțiunile care trebuiesc urmate. În fapt spunem: "Iată instrucțiunile mele. Tu ești Ajutorul perfect. Știu că le vei îndeplini întocmai, pentru că niciodată nu ai dat greș". Cu acestea considerăm misiunea îndeplinită și ne îndreptăm spre ocupațiile noastre, fiind conștienți că am pus Legea în acțiune din momentul în care i-am oferit un model-gând perfect și că imediat a pornit la acțiunea creatoare, prelucrând în formă gândul nostru; în fapt, am putea folosi chiar cuvintele citate mai sus ca metodă de predare a tratamentului Minții, emițând cuvântul și ideea noastră perfectă către unica energie creatoare din lume. Aceasta trebuie să fie o ofertă desăvârșită.

Dacă ne găsim în situația de a reveni cu tratamentul prea des, aceasta este o dovadă că nu am fost desăvârșiți, oferind cuvântul nostru către Mente în totalitate. În acest caz, înseamnă că practicianul nu este el însuși complet edificat în ceea ce privește cui îi revine de fapt lucrarea. Efortul sau mental nu ajută Legii - care de fapt are toată puterea necesară să vindece orice boală, oricât de gravă ar părea la om. Efortul său are un singur obiectiv și numai unul: să prezinte Minții modelul-gând perfect. Odată acesta oferit, însuși Tatăl este cel care acționează, iar strădaniile slabe ale practicianului nu au nici un efect. Așa că, dacă ne dăm seama că intervenim peste obligația ce ne incumbă potrivit tehnicii arătate, trebuie să ne oprim și să spunem: "Ei bine, mă bucur că Legea Minții acționează asupra acestui caz. Știu că face un lucru bun, competent și complet".

Un exemplu edificator la cele arătate mai sus: să ne închipuim un vas împotmolit la țarm în timpul refluxului. Cu toate eforturile depuse de o mulțime de oameni, nu poate fi degajat din nisip, dar cineva vine și spune: "Așteptați câteva ore până ce intervine fluxul"- atunci puterea oceanului va ridica vasul și-l va repune pe linia plutirii, astfel că va putea fi scos de propria forță a mașinilor sale.

Să ne lăsăm convinși și să avem încredere în Legea Universală care nu dă greș niciodată.

Autorul sugerează că este bine și indicat să mulțumești Ajutorului în clipa în care îi predai pacientul. Legea este cu totul impersonală și nu este afectată de aceste mulțumiri, însă gestul are o însemnătate pentru om: ajută să-i întărească credința că acum totul a fost pus în mișcare sub o

conducere competentă și că el, practicianul, a declanșat ceva ce nu mai poate fi oprit. De regulă nu ne exprimăm mulțumirile pentru ceva ce nu am primit, astfel că această manifestare este de fapt o indicație că într-adevăr credem cu tărie în tot ce-am spus.

O altă problemă ce ar trebui luată în considerație este aceea a repetării. Am sugerat să se evite exagerarea tratamentului. Se pune însă întrebarea: "Este oare suficient un singur tratament? Într-adevăr, un singur tratament ar trebui să fie de ajuns, dacă s-au îndeplinit toate regulile cerute de metodă. Din câte știm, Isus nu a fost niciodată nevoit să repete tratamentul. Puțini oameni însă posedă iluminarea lui Isus. Se poate spune că a avut cea mai clară viziune pe care a avut-o vreodată o ființă umană. Avea un astfel de simț al unității desăvârșite cu Divinitatea încât atunci când vorbea, era ca și cum se exprima cu vocea Domnului: "Eu și Tatăl suntem Una". Aceasta nu era o repetare deșartă, așa cum se întâmplă să se manifeste la unii dintre noi. Era o convingere de nezdruccinat, căci o avea fără nici o umbră de îndoială. Suntem, chiar cei mai buni dintre noi, cu mult sub nivelul nobilului său ideal; astfel că socotim uneori necesar să repetăm tratamentele. Certitudinea lui absolută era comunicată Minții, la mulți dintre cei tratați, cu excepția celor din Capernaum, unde nu a făcut minuni din pricina necredinței lor. Viziunea noastră nu reușește întotdeauna să răzbată prin necredința celor pe care îi tratăm. Trebuie să ne amintim că tratamentul nu este desăvârșit decât atunci când este primit în acceptarea mentală deplină de către conștiința pacientului; prin urmare, repetarea tratamentului este adesea necesară din cauza acestei conștiințe întunecate a pacientului. De regulă, de două - trei ori pe zi este cel mai mult ce se poate face ca tratament pentru o singură persoană. Dacă, între timp, aceasta revine mereu în minte, putem spune cu calm: "Sunt bucuros că Legea Minții lucrează asupra acestui caz" și să nu ne mai gândim în legătură cu acest caz. Acolo unde, însă, trebuie continuat tratamentul până când s-a realizat o acceptare mentală completă a acestora, fiecare tratament trebuie aplicat ca o acțiune separată, adică fiecare ședință de tratament să fie făcută ca pentru prima dată. Să pornim chiar de la început, ajungând la deplina realizare a perfecțiunii pacientului și oferind această perfecțiune Minții, cu același desăvârșit abandon. Dacă acceptăm ideea că trebuie aplicate mai multe sau o serie de tratamente, trebuie să ne ferim de tendința de a admite că nu s-a realizat perfecțiunea. În multe cazuri sunt necesare serii de tratamente. Unele dintre acestea, cu vindecări dintre cele mai reușite văzute de autor, sunt rezultatul unor serii de tratamente aplicate pe o perioadă de luni de zile. Foarte adeseori este nevoie de timp ca pacientul să ajungă în situația când el nu mai face nici o obstrucție a Minții.

Astfel, dacă sunt necesare mai multe tratamente, trebuie să avem grijă să nu privim persoana gândind: "Cazul de față ne va lua mult timp". Dacă gândim așa, atunci dezmințim propria noastră afirmație care susține tocmai perfecțiunea imediată a pacientului. De un singur lucru trebuie să ne amintim întotdeauna mai înainte de orice, și anume, că acum toți oamenii sunt perfecți, că ei nu au fost niciodată mai puțin perfecți, decât în propriile lor minți, ale rudelor, ale prietenilor, ale medicilor și ale celorlalți cărora le-au împărtășit simțămintele.

Practicianul însuși nu vindecă niciodată pe acela pe care îl tratează. Rolul lui este să cunoască perfecțiunea eternă, să o declare cu convingere, să nege realitatea și adevărul oricăror aparente contrarii și să aștepte cu încredere ca marele Ajutor - Mintea - să manifeste acea sănătate pe care practicianul o știe că există în această clipă. Întrucât mintea este substanță iar trupul umbră, această formă-boală nu este reală, este numai o imagine imperfectă a gândului-formă distorsionat și, ștergând această distorsiune și

substituind-o cu gândul-formă de perfecțiune, ce nu a fost niciodată știrbită, se revine la adevărata stare. Aceasta a existat, însă acoperită temporar de un tablou al imperfecțiunii. Pentru tratamentul mental, oferim Ajutorului, din nou, tabloul limpede pe care l-a avut în față atunci când a creat corpul copilului ce urma să se nască.

În încheierea acestui capitol, am putea oferi un cuvânt de încurajare. Nu vă descurajați dacă la început vindecările nu au un rezultat prea strălucit. Pe cât de adevărat este că începătorii, adesea, obțin vindecări minunate, tot așa de adevărat este că succesul lucrării în acest domeniu se bazează pe cunoașterea precisă și iluminarea clară; cu cât ne formăm mai mult, cu atât înțelegerea noastră devine mai limpede și pe măsură ce "creștem în Har" - câștigăm totodată și capacitatea de a trata cu succes.

Întrucât Mintea Unică este prezentă chiar la distanță mare, peste tot și în același timp, putem trata cu succes o persoană chiar la distanță de mii de km. Autorul a tratat, cu rezultate bune, persoane locuind în Noua Zeelandă - el fiind în California; începătorul nu trebuie să ezite de a trata pe cineva, oriunde s-ar afla.

Se precizează că termenul de "practician" se aplică și aceluia care se tratează pe sine sau își tratează membrii familiei sale. Nu se va confunda acest termen de practician cu acela de profesionist.

CAPITOLUL VI - CUM SE POATE REALIZA VINDECAREA?

Dacă acceptăm afirmația că vindecarea mentală și spirituală este o realitate, trebuie să cercetăm în profunzime pentru a găsi motive fundamentale care să răspundă la întrebarea: De ce este posibilă vindecarea?

De vreme ce vindecarea este, într-un sens, o activitate creatoare - adică poate crea noi celule sănătoase, care să le înlocuiască pe cele bolnave, în activitatea creatoare cosmică, deoarece orice lucrare de creație trebuie să urmeze același plan, în ce constă ea atunci? Cum s-a format Universul? Există vreo lege pe baza căreia s-a produs acest fenomen? Dacă este așa, atunci acea Lege mai acționează și ne stă la dispoziție și astăzi? Credem cu fermitate că răspunsurile la toate aceste întrebări se află în fața ochilor noștri și soluționarea lor ne va conduce la înțelegerea clară a cauzelor pentru care omul poate să se aștepte la existența unei activități creatoare în el însuși, care să-l elibereze de sclavia bolii, redându-i libertatea unei perfecte sănătăți.

La o analiză superficială, acest capitol ar putea apare academic, totuși este extrem de practic pentru că va pune baza unei asigurări practice, nereligioasă, științifică, a unei persoane despre procesul de vindecare creatoare pe care omul o poate folosi, în afară de superstiție sau credință religioasă.

Lăsând la o parte literatura religioasă, să presupunem că ne aflăm într-un loc oarecare pe continent, privind în jurul nostru la forța oceanului și măreția munților, admirând soarele, luna și stelele, întrebându-ne cum au luat ființă toate acestea.

Primul lucru pe care îl observăm este că trăim pe o planetă ce este compusă din materie, în formă gazoasă, lichidă și solidă. Materia în sine nu prezintă o minte proprie. Trebuie ca întotdeauna să se acționeze asupra ei, cu o forță din afară, deci ea nu a putut lua ființă cu de la sine putere. Nu s-a putut autocrea. În căutarea forței, a energiei care a adus-o la existență, trebuie să facem investigații în afara formelor de energie materială cum ar fi electricitatea și altele ce apar din materie.

Așa cum s-a mai arătat, există o singură formă de energie cunoscută de om și care nu are origine materială. Această energie este gândul și cum

gândul nu izvorăște din materie, ci din contra, acționează asupra ei, trebuie să fi existat o Inteligență capabilă de gândire, mai înainte ca materia să fi existat. Astfel, suntem conduși pas cu pas la înțelegerea faptului că universul fizic nu a putut lua ființă decât prin acțiunea gândului. Dacă există gând, atunci trebuie să existe și un gânditor. Ne-am obișnuit să numim pe acest gânditor - Dumnezeu.

Se poate folosi oricare alt nume, înțelesul este același. Am putea numi gânditorul cu numele de El. La această răspântie suntem uneori asaltați de acei credincioși care afirmă că, folosind pronumele de El, am terminat cu Dumnezeu și deci suntem atei. Oricum s-ar interpreta, în nici un caz nu l-am înlăturat pe Dumnezeu din Universul Lui, dar nu facem caz de faptul că așa cum este prezentat de imaginația aceluia tip de teologi - ca un venerabil cu barbă, stând în rai, înconjurat de îngeri și arhangheli - trebuie să mărturisim că nu acceptăm un astfel de Dumnezeu în filosofia noastră. Mulți dintre prelații din zilele noastre, având o educație științifică și religioasă, au înlăturat această concepție naivă din predicile lor.

Așa cum îl înțelegem pe Dumnezeu prin Universul Lui, deci este o Inteligență impersonală; totuși, nu o Inteligență oarbă. Este o Inteligență ce acționează prin Lege, ce nu face nici o distincție între drept și nedrept, care nu oscilează după cererile personale trimise de către oameni, din ambele tabere, ca să le aducă victoria armatelor lor, sau să oprească ploaia ca să stea la iarbă verde, sau să dea ploaie la cererea lor ca să se coacă grânele.

Să nu se înțeleagă greșit. Avem credința că este posibil să obținem victoria, încetarea sau oprirea ploii. Dar toate acestea se pot face numai în baza înțelegerii ce trebuie să o avem despre adevărata natură a Divinității și a Legii Minții prin care Divinitatea acționează. Ne putem ruga, implora, vărsa lacrimi către înaltul cerului pentru ajutorul de la Dumnezeu, așa cum milioane au făcut-o și o mai fac, iar cerul nu va răspunde cu nimic, în afară de cazul când facem uz de rugăciunea științifică bazată pe o înțelegere clară a activității creatoare a Divinității în Univers. Fiindcă nici însuși Dumnezeu nu poate înlătura acțiunea Legii, pe care nu a instituit-o sau a creat-o, dar care face evident parte, încă de la început, din propria natură a Lui. A călca Legea Universului, ar însemna ca Dumnezeu să se autodistrugă, ceea ce nu poate face.

Există în credința omului părerea că acțiunea Minții nu poate influența fenomene importante ca războaie, calamități și altele, însă Isus, care nu era influențat de astfel de concepții greșite, se conducea după credința că: "La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile - și Eu și Tatăl una suntem". El a dovedit forța de a controla fenomene naturale, deoarece avea convingerea fermă în unitatea Lui cu Tatăl, astfel că putea să comande Legii care acționa în consecință asupra acestor fenomene. El nu implora; se exprima cu autoritate, crezând și acceptând faptul că Legea i se va supune. Odată stabilită justificarea credinței noastre că în spatele Universului există un gânditor, să încercăm să abordăm problema noastră din partea cealaltă. Am prins un fir de pe Pământ și l-am urmat până ce ne-a condus la Cauza Universului. Să presupunem acum că urmărim celălalt fir, de la cer la pământ, ca să aflăm de ce ar putea fi necesară această cauză și cum a făcut Universul să existe.

Trebuie că a fost o vreme când Universul nu exista, exista numai Dumnezeu. Omul, fiind incapabil de a concepe ceva ce nu a avut niciodată început, pune întrebarea: "Atunci cine l-a făcut pe Dumnezeu?" Știința afirmă acum că timpul și spațiul nu există și că în realitate nu există nici începuturi și nici sfârșituri, ci numai schimbări de formă. Este greu pentru mințile mărginite să înțeleagă ideea că Dumnezeu nu trebuie neapărat să aibă un creator, că de fapt El este Viața și Inteligența etern existentă. Noi măsurăm timpul cu milioane de ani și ne punem problema că - cu milioane

de epoci nenumărate înainte - Dumnezeu trebuie să fi avut un început. Nu este deloc necesar să spunem aceasta pentru că adevărata natură a Inteligenței o face să nu fie un produs, un lucru material ce a necesitat un creator. Cel mai simplu răspuns este: "Dumnezeu există dintotdeauna" pentru că nu este limitat de timp și spațiu. Noi, muritorii, încătușați în credința în timp și spațiu, trebuie să avem un început. Să nu cădem în părerea greșită a unor teologi, după care Dumnezeu ar fi imaginea mărită a omului. El este spirit pur, fără formă și nemărginit, iar materia, conform principiului conservării, este eternă și indestructibilă, nu crește și nici nu scade în cantitate, suferind numai modificări de formă. Așa că ea este tot așa de eternă ca și spiritul, coexistând dintotdeauna în Spirit. Urmărind materia în dezagregare până la ultima expresie, nu găsim în final altceva decât vibrație. Întrucât materia, prin natura ei, nu se poate mișca sau schimba prin propria-i forță, trebuie să existe o Inteligență care să acționeze asupra ei, să-i dea forma, să o modifice ca formă, să o modeleze etc.

Acel Agent Inteligent trebuie să fie Mintea, pe care am numit-o Mintea Cosmică sau Universală. Această Minte, fiind foarte inteligentă, știe cum să dea formă materiei amorfe, dar acest lucru îl face sub dirijarea Spiritului, care îi pune la dispoziție modelul după care să lucreze. Aceasta este Mintea Universală Subiectivă, care ascultă de cuvântul Spiritului. Avem, prin urmare, baze rezonabile pentru a concepe Entitatea Divină ca pe o Trinitate, formată din Spirit - care este gânditorul, Mintea - care este activitatea productivă și Materia - corpul amorf al Trinității. Cum a fost condusă deci activitatea creatoare? Spiritul, dorind un corp care să aibe formă și acționând prin Legea Minții, a adus în formă ceea ce era o idee sau o concepție în Spirit. Cu alte cuvinte, mai întâi Inteligența, apoi acțiunea Inteligenței ca Lege a Minții, apoi rezultatul acțiunii care s-a concretizat în universul material creat, creația fiind în continuă desfășurare, fără oprire.

Întrucât toată materia din Univers este la origine Unică și toată Mintea este Unică, procesele de gândire ale omului nu sunt altceva decât copia procesului de gândire al Divinității. Știm că mintea obiectivă, conștientă a omului, are autoritate asupra minții sale subiective, care nu raționează, ci acceptă gândul conștient și se pornește la realizarea lui, așa cum nici Mintea Subiectivă Universală nu raționează, ci este executorul Spiritului și acceptă gândul Spiritului, trecând la îndeplinirea modelului ce îi este prezentat. Omul este deci copilul lui Dumnezeu și ca atare are dreptul să ia parte la activitatea creatoare, limitat doar de capacitatea să de a înțelege aceasta relație. Dacă ar putea înțelege și accepta faptul că el este un mic triunghi, având identice aceleași trei laturi pe care Dumnezeu, ca mare triunghi, le are, - latura deciziei, a creației și a rezultatului - ar putea să-și schimbe lumea sa proprie, așa cum o fac astăzi o mulțime de oameni care au înțeles acest minunat adevăr.

Gândul omului are puterea, întrucât este gândul lui Dumnezeu. Are forța creatoare pentru că este parte din Mintea Creatoare a Universului. Orice idee pe care o are, la care se menține ferm și clar, este prelucrată de activitatea creatoare și se realizează. Omul are puterea de a alege, abilitatea de a selecta ceea ce dorește să introducă în forma gândită și, odată aleasă, se va fixa în modelul gândit, realizându-l întocmai cum a fost stabilit. Gândul nostru face parte din Marea Minte Creatoare și este preluat de această Minte. Din aceasta îi derivă puterea. Iată de ce spunem că vindecarea mentală și spirituală nu depind de puterea voinței; cea mai intensă formă de voință a celei mai puternice făpturi umane nu înseamnă nimic pe lângă forța Minții Divine. De această Forță ne folosim când ne tratăm pe noi sau pe alții și, cu cât mai limpede înțelegem acest adevăr, cu atât mai deplin va fi gradul de perfecțiune pe care suntem capabili să-l

realizăm prin tratamentele noastre. Puterea nu este a noastră dacă nu o folosim, dar devine pe loc a noastră atunci când facem uz de ea.

Fiecare condiție mentală se înregistrează în corp cândva, undeva. Activitatea creatoare a Minții, acceptând gândul omului, acționează constant pentru a-l reproduce, fie că va fi spre binele sau spre răul lui. Boala este rezultatul unei idei false ce a devenit prea proeminentă. Sănătatea este rezultatul contemplării adevărului despre oameni când a devenit destul de proeminentă. Nu există nici o idee de pedeapsă sau de recompensă, în această activitate creatoare, este acțiunea unei Legi impersonale. Când ne dăm seama de acest adevăr, este de datoria noastră, ca ființe raționale, să ne situăm pe poziția în care această Lege creatoare devine aliatul nostru, în loc să rămânem pe poziția stupidă în care acționează împotriva noastră, ca inamic. Învățăm încă din copilărie că trebuie să procedăm așa cu orice lege. Mai târziu în viață, când omul trece la starea de gânditor, ajunge să-și dea seama că gândirea sa este fotografiată de Minte și reprodusă. Prin urmare, ca gânditor, el decide că trebuie să ia o măsură în această privință. Nu are nici un rost să rămână inactiv și să se plângă că este tratat prost de viață și că trupul lui dă semne de deteriorare. Trebuie să-și dea seama de faptul că aceste lucruri nu sunt rezultatul unei acțiuni divine, ci sunt prelucrarea logică a propriei sale gândiri, guvernată de Lege. Când își modifică acest mod de a gândi, aceeași Lege își va modifica și ea manifestarea exterioară.

Toate acestea se fac fără vreun gând de influențare sau de modificare a atitudinii Divinității față de noi. Cu multă iubire, Dumnezeu a pus totul la cale, la dispoziția omului, și a asigurat o modalitate prin care acesta poate lua cât dorește și este capabil. Dar acest lucru trebuie să-l facă respectând Legea. Este de datoria omului să afle cum acționează Legea și să procedeze în consecință. Când procedează așa, descoperă uneori, spre uimirea sa, că rugămintele sale nu au răspunsul dorit. Dar el trebuie să știe că darul a fost deja acordat, nu are decât să-l ia. Pentru ca rugăciunea să aibă efectul dorit, omul este dator să-și dea seama că nu trebuie să stea în Calea Divinității, permițând astfel Binelui Etern să-i umple viața. Astfel că trăim într-un Univers al Iubirii, care este totodată și Univers al Legii. Iubire în sensul că tot ce ne este necesar ne-a fost deja acordat; Lege, în felul în care ajungem în posesia a ceea ce ni s-a pus la dispoziție. Divinitatea este impersonală, în sensul că nu este impresionată de cereri nesăbuite. Ea este personală și se personalizează prin darul ce este primit în mod inteligent.

Lumea mai trebuie să vadă posibilitățile vieții care cuprind în întregime semnificația dăruirii Divine. Se poate ca unii dintre cei mai buni să fie vitregiți de viață, decât alții care au înțeles și au crezut că Legea Creatoare a Minții le stă la dispoziție, oferindu-le totul și din abundență. Isus a fost unul dintre aceștia; accepția lui mentală a fost atotcuprinzătoare. El credea implicit că Spiritul a creat toate lucrurile bune ce sunt la dispoziția omului și că aceia care sunt împovărați de sărăcie și înrobiți de falsa idee de boală, sunt ca niște sclavi care nu sunt capabili ca să întindă mâna pentru a lua ceea ce este bun. Suntem de-abia la începutul unei noi deșteptări față de acest adevăr. Aceia care au reușit să pășească mai departe, descoperind Legea Libertății, demonstrează că Legea este accesibilă oricui. Și totuși, aceștia mai trăiesc într-o lume care încă mai geme în somnul ei, din pricina coșmarului de boală, și credința majorității îi înăbușă, astfel că vocea care îi îndeamnă la trezire și viață este adeseori acoperită de strigătele unei lumi înlănțuite.

Fiecare om poate fi stăpân pe sine și pe împrejurările în care trăiește. Treptat, omul se va cunoaște tot mai bine pe sine și Universul în care trăiește și se manifestă. Cu timpul, lumea își va schimba falsa credință că păcatul, boala și suferința sunt legate de evoluție și va accepta lumina Adevărului. Când va veni vremea aceea, conștiința trezită a maselor îl va

face pe om să scape de obsesia îmbolnăvirii. Deocamdată, această conștiință - mai puțin răspândită - nu ajută omului să trăiască în lumina Adevărului.

Această înțelegere se va răspândi mai ușor când se va desprinde cu totul de credința superstițioasă în inaccesibilitatea Divinității. Inteligența Impersonală care este impregnată de tot ce a fost creat, 'devine personală pentru individul luat separat care înțelege că această inteligență sălășluiește în el și este însăși Lumina Vieții'.

Oricine ajunge în starea de boală înseamnă că a pășit în afară de voința Divină. Când înțelege acest adevăr și 'se hotărăște să se întoarcă la voința Divină, orice Lege din Univers începe să coopereze cu el în vederea recuperării sale'. Sănătatea noastră este propria noastră responsabilitate. Nimeni nu ne-o poate lua, nu ne-o poate da nimeni. Trebuie ca schimbarea să o facem în mintea noastră și din acel moment nu mai suntem împotriva fluxului de sănătate universală, ci suntem purtați fără nici un efort de acesta. Atunci când nu opunem rezistență Legii Universale, înseamnă că am reușit să ne acordăm cu Infinitul.

Sănătatea este o chestiune simplă pe care însă noi am complicat-o. O bună sănătate înseamnă recunoașterea faptului că omul este o Prezență vie, așa cum este Universul.

CAPITOLUL VII - SĂ REFUZĂM ASISTENȚA MEDICALĂ?

La întrebarea dacă trebuie sau nu să refuzăm orice fel de asistență medicală materială, se poate răspunde și afirmativ și negativ. Știm că lucrăm cu o Lege perfectă, care știe la rândul ei cum să vindece orice afecțiune, oricât de serioasă ar părea să fie. Dar pe de altă parte, nu toți oamenii au aceeași profundă conștiință, ceea ce trebuie luat în considerație. Afirmând aceasta, nu ne retragem de pe poziția noastră care susține că toate afecțiunile pot fi vindecate numai prin acțiune mentală.

Este greu pentru unii, după o viață întreagă în care s-au bazat pe mijloace materiale, să se lanseze deodată pe culmile înțelegerii. În multe cazuri, viziunea spirituală este o chestiune de dezvoltare. Este mai rar o chestiune de revelație spontană. Acela care a înțeles perfect acțiunea infailibilă a Legii Divine, este capabil să exercite asupra bolnavului o atitudine sănătoasă, rezonabilă. Isus nu a folosit totdeauna la vindecare aceeași metodă, deși s-a servit întotdeauna de același Principiu.

Isus îi privea pe oameni la nivelul de evoluție la care se găseau. În unele cazuri, El atingea bolnavul și, uneori, se folosea de mijloace materiale, cum a procedat cu orbul căruia i-a atins ochii cu tină. El știa că de fapt nu există nici un dar de vindecare deosebit în tină, dar mai știa că omul acela avea nevoie de sprijinul unei acțiuni materiale, pe care nu a ezitat să-l folosească.

Trebuie ținut seama că oamenii se află la o mare varietate de nivel mental de acceptare, pentru că ei sunt diferiți în percepția lor spirituală și, în același timp, și în capacitatea lor de a primi vindecarea; totodată ne amintim că, de fapt, ne folosim de o Lege perfectă, care poate acționa fără greș, mai ales când nivelul de acceptare este superior.

Nu putem fi de acord cu aceia care refuză să trateze pe cineva dacă acesta a consultat un medic sau s-a folosit de vreo formă materială de tratament. Practicianul ar trebui să-și amintească de faptul că el posedă o conștiință superioară, în timp ce persoana tratată s-ar putea să aibă tendința subiectivă de teamă, de care să nu fie conștient, dar care se unesc și-l împing să se bizuie, în parte, pe niște mijloace materiale. Orice lucru ce poate ajuta pacientul să fie receptiv la ideea de sănătate este de folos în tratament, deși practicianul știe că lucrarea sa proprie este în întregime

îndeplinită de Minte. Când am acceptat existența unui Principiu de vindecare universal, trebuie să fim de acord cu faptul că ori de câte ori se obține rezultatul de vindecare, aceasta înseamnă că s-a realizat un contact cu acest Principiu și că vindecările nu se datoresc medicației. Atunci când Isus i-a permis femeii să-i atingă roba, sau când a folosit tina pentru a întări credința orbului, pare rezonabil și pentru noi să permitem pacientului să ia contact cu Principiul vindecării prin mijloace materiale, dacă un astfel de suport îi întărește credința. Respingem atitudinile extreme, atât din partea medicului care nu acceptă tratamentul spiritual, cât și din partea practicianului care interzice folosirea medicamentelor. Ambele atitudini sunt înguste și intolerante.

De vreme ce există doar un singur Principiu de vindecare în Univers, rezultă că tratamentul fizic și spiritual sunt extremele opuse ale aceluiași lucru. Prin cooperare inteligentă cu Legea Minții, s-au obținut vindecări complete și permanente în maladii serioase ca: artrită, paralizie, cancer, hipertensiune arterială, afecțiuni cardiace, anemie, ulcer, epuizare nervoasă, diabet etc. Vindecările s-au realizat totdeauna prin intermediul unui practician - bărbat sau femeie obișnuiți - care a reușit să-și însușească o înțelegere clară a inflexibilității Legii și care a realizat acea siguranță interioară senină, că această Lege a Minții "poate fi pusă în acțiune de oricine se preocupa de dezvoltarea sa proprie în cunoașterea spirituală", în așa măsură încât ajunge să poată dirija acest flux de energie universală numit gândire, în direcția vindecării.

Două extreme trebuiesc evitate: înfumurarea și subestimarea de sine, ambele fiind dovada că mintea respectivului este centrată asupra sa, în loc de a fi îndreptată spre Marea Minte Creatoare. Practicianul trebuie să spună: "Marea Lege a Minții este cea care vindecă" și nu "Eu sunt un mare vindecător". El trebuie să aibă încredere desăvârșită în capacitatea sa de a vindeca, dar această credință trebuie să se sprijine întotdeauna și total pe Mintea Divină și nu pe intelectul său slab.

La cealaltă extremă este pacientul, care nu se încrede în sine și se subestimează, spunându-și: "Am o voință slabă" sau "o slabă educație" sau "nu am personalitate" sau "nu posed vocabular adecvat", "mi se pare inutil să cred că aș putea ajuta pe alții sau pe mine însumi".

Unii practicieni, cu mari succese în domeniul vindecării, se dovedesc a fi oameni simpli, liniștiți, fără să posede grade academice. Ei în schimb au o încredere de nezduncinat în această Mare Lege a Minții care vindecă. Ei au încetat de a se mai considera neînsemnați sau lipsiți de educație și s-au văzut că sunt posesori ai Minții Divine, una cu această Minte Universală care face ca totul să pulseze de viață. Oricine, după ce a citit lucrarea de față, își dă seama că are acces la imensul Ocean de Inteligență care îi poate conferi drepturi de a vindeca. Legea nu are favoriți - toți sunt egali.

Credința nu este încredere oarbă. Adevărata credință presupune două lucruri: se bazează pe înțelegerea inteligentă și clară a Principiului Vindecării, plus o siguranță interioară, calmă, în ceea ce privește Puterea care vindecă. Atâta vreme cât cunoașterea și încrederea în această Putere sunt mai mari decât propria-i teamă față de boala cu care este confruntat, el poate vindeca. Atunci când teama de boală întrece propria-i siguranță în Putere, el nu va putea vindeca. Aceste condiții sunt fundamentale în procesul de vindecare. Cele mai bune rezultate se obțin atunci când recunoaștem minunata Inteligență a Minții și ne ridicăm pe o treaptă mai sus în recunoașterea faptului că acest Meșter Constructor - Mintea - lucrează sub dirijarea Spiritului. Concepem Spiritul ca fiind unicul Principiu Atotștiutor din întregul Univers, Mintea însăși nefiind conștientă de sine. "Spiritul este Prima Cauză, este existent în sine și are toată viața cuprinsă în sine". El are capacitatea de a voi sau de a alege. Actul original și de început aparține

totdeauna Spiritului; acesta este preluat și prelucrat în formă de către Minte, care este Subiectivul Universal.

Ne bucurăm complet și ne bizuim pe infinita Inteligență a Minții și pe capacitatea ei de a executa orice avem de făcut, dar trebuie să recunoaștem că este schimbătoare în acțiunea ei, creând constructiv sau distrugând, conform alegerii făcute în gândirea noastră conștientă. Pe de altă parte, recunoaștem că Spiritul este neschimbător - Eternul Eu Sunt - sălășluind totdeauna în Perfecțiune. Spiritul, deci, este acela după care ne formăm gândul. Spiritul se vede pe sine reflectat în Univers, neschimbat și neschimbător. Când spunem că imperfecțiunea nu a fost niciodată în realitate în trup, ne ridicăm la punctul de vedere al Spiritului și afirmăm ceea ce se vede întotdeauna de către Spirit, adică perfecțiunea eterna a omului. Aceasta o aducem noi la cunoștința Minții și cerem să se realizeze perfecțiunea văzută de Spirit și pe care, în momentul în care ne-am curățat de imagini false, o putem vedea și noi.

Astfel, când facem tratament mental sau spiritual, observăm o ștergere a falsului tablou, pentru că nu se manifestă decât ceea ce vede Spiritul. Deci, vindecarea spirituală are caracter permanent, pe când simpla vindecare mentală ar putea sau nu să fie permanentă. Ceea ce s-a vindecat prin tratament spiritual nu mai revine - nu mai poate reveni deoarece a dispărut în eterna contemplare a Spiritului: "Nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor".

Forța spirituală a gândului are o putere asupra oricărui lucru, asupra oricărei rezistențe aparente. În timpul nostru de ignoranță socotim orele copleșitoare și cedăm în fața lor cu teamă. Dar, cu însușirea concepției despre Spirit, cunoaștem acum că adevărul pe care-l trâmbițăm este irezistibil, superior oricărei condiții. Nici un tablou urât nu este destul de mare sau destul de oribil ca să poată opune rezistență, deoarece este un tablou fals, nereal și Spiritul vede numai perfecțiune acolo unde ignoranța vede numai urâtenie. Trebuie recunoscut că această Esență pură a Spiritului se află în noi ștergând orice nu-i seamănă, pentru că "nu prin constrângere (forța fizică umană), nici prin putere (forța mentală a omului), ci prin Spiritul Nou" zice Domnul.

Trăim într-un Univers spiritual, o prezență vie. În ceea ce privește corpul, trebuie să ținem minte cele de mai sus, corpul fiind un corp spiritual în care sălășluiește Spiritul. Corpul este deci o prezență vie. Dacă privim lucrurile altfel, suntem atunci capabili să respingem orice senzație ce aduce un mesaj de deprimare, deoarece putem afirma că nu poate fi nimic altceva decât prezența Spiritului acolo unde altceva ar încerca să-și impună prezența.

Uneori suntem prea aproape de propria suferință spre a mai putea să ne tratăm cu succes. Deși știm că avem la dispoziție o Lege perfectă care lucrează în favoarea noastră, suferința ar putea fi atât de mare încât să tulbure foarte mult starea noastră de conștiință. În asemenea cazuri, un mic ajutor material care să lumineze suferința ar putea fi de folos în sensul că suferindul se poate detașa suficient, astfel ca să realizeze o liniște mentală necesară succesului și reușitei tratamentului.

Trebuie să încercăm să ne amintim că suntem moștenitorii memoriei speciei, din moment ce există o Minte Unică. Toate experiențele speciei sunt depozitate în această Minte Unică, deci nimic nu este pierdut. Specia a avut multe încercări de durere și boală. Treptat durerea s-a asociat cu teama în conștiința speciei, durerea fiind premergătoare morții. Prin urmare, durerea și suferința sunt capabile să ne scuture violent, făcându-ne dificile încercările noastre de a învinge teama.

Pe măsură ce individul dezvoltă această atitudine față de boală, el învață cum să procedeze cu tot felul de dificultăți. Treptat, pe măsură ce conștiința

lui se limpezeste și viziunea lui spirituală se întărește, descoperă că stăpânește tot mai bine stările de indispoziție, de teamă etc. Nu trebuie să ne descurajăm dacă la început nu ne ridicăm pe culmi înalte. Mulți fac progrese rapide din primele zile sau săptămâni, dar uneori se mai întâmplă și dificultăți în ajustarea gândului la aceste noi concepții. Se poate găsi încurajare dacă gândim că progresul, de obicei, este mult mai rapid decât pare. Minte subiectivă este foarte educabilă și procesul de reeducare se desfășoară continuu. Un singur gând este suficient să schimbe viață. O idee limpede, clară, urmărită cu tenacitate, este îndeajuns pentru a ne reface condiția fizică; prin urmare ar trebui să ne menținem cu credință pe această nouă concepție, pentru că, așa după cum ziua urmează nopții, vom dezvolta cunoașterea care ne dă posibilitatea de a deveni stăpâni ai propriilor noastre gânduri, în loc de a ne complăce în situația de sclavi și, odată gândirea vindecată, corpul îi va urma, sănătatea fiind o stare atât fizică cât și mentală.

Mulți folosesc credința în forța de acțiune a Legii Minții cu scopul de a scăpa din situații periculoase. Legea Minții operează atât de neutru încât, ori de câte ori este pusă în acțiune, virează marea sa putere creatoare în direcția aleasă de noi, astfel că nu este de mirare că se obțin rezultate bune chiar în asemenea cazuri.

Trebuie spus însă că persoana care procedează astfel pierde mult, deoarece ea obține darul fără să-l cunoască pe donator. Ea nu ajunge la acea relație încântătoare ce se numește "a cunoaște pe Dumnezeu". Ea poate ști multe despre Dumnezeu, dar Divinitatea impersonală devine personală pentru acela care își expune întreaga ființă acestei cultivări a prezenței Divine.

Este adevărat că, în virtutea acestei credințe, se pot obține uneori și bunuri materiale, dar acest contact ocazional cu Spiritul duce la o realizare mai slabă și la o lipsă de satisfacții mai accentuată. Isus a demonstrat aceasta într-una din învățăturile sale; era înconjurat de o mulțime de oameni care voiau să știe dacă puteau folosi această Lege pentru a obține hrană, îmbrăcăminte și adăpost. El i-a asigurat că acest lucru era foarte posibil și le-a explicat că, totuși, viața superioară și mai deplină este atunci când trăiești în cultivarea conștientă a Vieții Spiritului. El a încheiat, amintindu-le că dacă vor căuta mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, toate celelalte lucruri le vor parveni automat.

Astăzi este necesar să cultivăm acel mod de viață care, în mod logic, produce sănătatea și fericirea. În recomandarea acestui mod de viață nu există nici o constrângere, cum ar fi de exemplu indicațiile de a renunța la fumat, la jocuri de noroc și multe altele, așa-zise păcate. Isus a arătat o viziune mentală și spirituală clară, ce face posibil să simțim orice ne poate sta în cale și să renunțăm la aceste piedici, nu prin constrângere, ci pentru că am descoperit că adevăratele bucurii ale vieții se bizuie pe apropierea gândului nostru de acela al Spiritului. Numai acest mod de viață asigură eliberarea de amenințarea cu boala.

De vreme ce omul a fost creat ca expresie a Spiritului, nu și-ar apropia mai mult fericirea îndeplinind scopul pentru care a fost creat? Cum Legea Universului lucrează pentru binele a tot ce există, nu s-ar simți mai bine aducându-și gândirea în acțiune și unitate cu ceea ce știe că se numește Mentea Spiritului?

Aceasta nu este o problemă ecleziastică, este un fel de viață pe care o ființă ce gândește și raționează, în mod logic, încearcă să-l descopere. Dumnezeu nu se ascunde, El poate fi cunoscut. Singura cooperare ce o vom obține vreodată de la Divinitate este aceea care rezultă din cooperarea noastră cu Ea. Aceasta înseamnă "a cunoaște pe Dumnezeu". Se poate spune că nu există decât un singur cuvânt raportat la Divinitate și folosit de

către aceia care au atins o viziune superioară și o înaltă împlinire spirituală; acest cuvânt este IUBIREA, care este adevărata natură a Divinității. Iubirea nu este o emoție sentimentală oarecare; ea este o forță teribilă, dinamică, vindecătoare. Întregul proces al creației, al perfecțiunii, al vindecării, este rezultatul Iubirii Divine. Iubirea este o Forță Creatoare. Marea Lege a Universului, în care sunt incluse celelalte legi secundare ale Universului, nu este altceva decât Iubirea Divină în acțiune. "Iubirea este împlinirea Legii", ea este acea forță irezistibilă din Univers care înlătură obstacolele aparente și aduce în loc sănătate, fericire și prosperitate, oricărui suflet ce se deschide în fața acestui curent Divin.

Nimic nu întregește caracterul așa cum o face Iubirea. Nimic nu adaugă putere vieții așa deplin cum o face Iubirea. Iubirea poate vindeca orice maladie, fără ea degeaba ne-am dăruit toate bunurile la săraci sau ne-am lăsa arși pe rug, în zadar am cunoaște totul. Să ne aducem aminte că nu este vorba de sentimentalismul siropos numit adesea dragoste, ci de dorința intensă de a face binele.

Există diferență între a iubi o persoană și a place pe cineva. Oamenii spun adeseori: "Nu poți iubi pe oricine. Unii sunt atât de răi, atât de enervanți încât este imposibil să-i poți iubi". Să înțelegem bine termenul: ne place o persoană prin exteriorul său - iubim omul prin interiorul lui. Este adevărat că unii sunt enervanți. S-ar putea să nu ne placă exteriorul lor și nu suntem obligați să o facem. Iubim cu adevărat pe cineva atunci când îi dorim același lucru ca și nouă. S-ar putea să nu ne tenteze compania cuiva într-atât ca să-l invităm la noi acasă; dar să nu permitem ca neplăcerea provocată de exteriorul acestuia să impieteze asupra dorințelor noastre privind persoana respectivă. Poate că s-a purtat nedrept cu noi sau s-a arătat ca nu este demnă de încredere. Astfel că nu-i putem recunoaște calități pe care le apreciem. Chiar dacă-l ținem la distanță din acest motiv, ar trebui să avem grijă să nu permitem ca manifestările enervante să pătrundă în noi. Dacă permitem ca manifestările să pătrundă, ele devin parte integrantă din noi. Atunci când emanăm iubire, aceasta anulează tot ce este negativ, dacă reflectăm ura, aceasta anulează tot ce este divin.

Trebuie să recunoaștem că această persoană este Spirit în forul său interior, așa cum suntem noi. Iubim omul spiritual interior chiar atunci când evităm manifestarea lui exterioară imperfectă. Îi iertăm lui actele lipsite de bunăvoință și de câte ori ne vine în conștiință, îi dorim tot binele. Nu putem pretinde pentru noi binele și în același timp, mental, să închidem pentru altul calea binelui. Foarte adesea refuzul nostru de a permite lipsei lui de bunăvoință să pătrundă în conștiința noastră, cuplată cu alegerea conștientă de iubire pentru el, constituie forța vindecătoare ce acționează asupra sa și înlătură masca sa de imperfecțiune, revelând adevăratul om de sub aceasta.

Deci: "Iubește-ți inamicii, ei sunt frații noștri. Dacă cineva spune iubesc pe Dumnezeu și-și urăște fratele, este un mincinos. Pentru că dacă el își urăște fratele pe care-l cunoaște, cum poate el iubi pe Dumnezeu pe care nu l-a văzut?".

Una din condițiile fundamentale a succesului unui tratament constă în a învălui persoana tratată cu toată iubirea noastră, fără nici o rețineră.

Iubirea vindecă, ura otrăvește.

CAPITOLUL VIII - UZINA ELECTRICĂ DIN NOI

S-a accentuat necesitatea unei cunoașteri clare a Legii pentru a putea asigura succesul vindecării. Dar mai trebuie ceva; nu numai ceea ce cunoaștem este important, ci și ceea ce simțim. Există o cunoaștere interioară la care trebuie să ajungem, cunoaștere ce nu este rezultatul unui

proces intelectual. Este o cunoaștere mistică de prim ordin, obținută direct de la sursă. Vindecătorul poate folosi, pentru a ajunge la adevăr, calea intelectului sau a rațiunii, dar la acestea se mai adaugă o a treia cale și anume aceea a percepției imediate.

Această cale îl conduce la adevărul ce este mai degrabă intuit, decât raționat. El intuiește Prezența Divină care umple întregul Univers și pe sine. Simte această prezență în orice și în oricine pe care-l întâlnește și aceasta îi dă convingerea în unitatea de neînfrânt a întregului.

Misticul nu este o persoană ciudată sau neapărat un medium. El nu se asociază cu spiritele, nici nu aude voci sau interpretează vise. Ceea ce îl deosebește este faptul că el "percepe intuitiv adevărul și, fără procese mentale conștiente, ajunge la realizarea spirituală". El a ajuns să știe că Divinitatea e în el și că a învățat să se izoleze de vocile arțăgoase ale oamenilor, de falsele lor noțiuni, de tendința de a accepta idei banale, comune și a coborât în profunzimea sa, acolo unde se ia contact cu Divinitatea. Într-un sens el l-a privit pe Dumnezeu în față, a auzit lucruri pe care instinctiv le recunoaște ca adevăruri de bază și a revenit pentru a vorbi despre ceea ce cunoaște cu certitudine.

Nu numai fondatorii marilor religii, dar și mari poeți ca Dante, Tennyson, Shelly, Walt Witman și alții, au avut această calitate mistică a intuiției. Citind operele lor, ne dăm seama că au mers întotdeauna în urma Prezenței vii, care s-a manifestat în ceea ce ei au scris. Cunoașterea mistică accentuează mai întâi Realitatea Prezenței Divine și posibilitatea de a ține-o apropiată în mod conștient. Umple nu numai omenirea ci și întregul Univers, munți, râuri, copaci, păsări, fluturi etc, trăim într-un Univers spiritual.

Din această cunoaștere perfectă a Universului derivă altă concepție, aceea că destinul constă în a manifesta perfecțiunea în tot ce faci. Specia umană își desfășoară activitatea în iluzia că omul s-a născut să aibă parte de boală, de necazuri și de frustrări. Acest lucru a fost crezut atât de mult timp, încât a ajuns să fie privit ca un adevăr, dar este un neadevăr și, în anumite momente, intuim adevărul care este acela că omul s-a născut pentru a avea un destin minunat, că standardul său de viață este mult mai sus decât a acceptat specia. Experiența obișnuită a speciei a fost aceea a înfrângerii și a bolilor. Astfel că ne-am născut cu acumulare de amintiri negative ce s-au impus atât de evident, încât le-am acceptat ca destin. Dar, în momentele de iluminare, cei mai mulți dintre noi au simțit că nu acesta a fost nivelul de viață urmărit. Este un standard fals pentru ceea ce ar trebui să fie normal, acceptat deoarece am privit viața prin ochii speciei. Și totuși, întrezărirea perfecțiunii spirituale și fizice a fost atât de elevată față de acest fals standard, încât de-abia am îndrăznit să o exprimăm în cuvinte.

Trebuie să căutăm adevărul normal, deoarece vom obține numai ceea ce am acceptat mental drept normal. Vom experimenta întotdeauna numai ceea ce socotim ca normal, nu ceea ce dorim sau pentru că ne rugăm. Mulțimea a privit cu ochii experienței speciei și aceasta a fost limita pe care a putut-o atinge. Trebuie să privim viața prin ochii Spiritului, pentru că, dacă am luat naștere din Spirit, urmează logic că orice ar fi Spiritul în sine, avem dreptul să ne așteptăm ca noi să-l putem reproduce în noi înșine. Acesta este standardul superior văzut în lumina a ceea ce omul a realizat, deși tendința este de a se retrage de la el și a accepta standardul inferior.

Aceasta înseamnă stagnare. Omul trebuie să trăiască în lumina adevărului superior pe care-l cunoaște. El trebuie să continue spre experiențele superioare și, pentru a încerca binele deplin, trebuie ca mental el să tindă spre cel mai înalt bine ca nivel normal al vieții.

Există unele adevăruri pe care le cunoaștem, dar pe care niciodată nu le putem dovedi prin procese raționale. Acestea sunt lucruri ce dau forță, pondere și convingere în lucrarea noastră. Atunci când Isus le spunea

discipolilor săi că ei învățau pe alții lucruri pe care ei le învățaseră la rândul lor de la alții, pe când El vorbea despre lucruri pe care le știa și le văzuse, prin aceasta revela unul din secretele formidabilei sale autorități asupra forțelor răului. El nu stătea mult la discuție; demonstra modul de acționare al acestei Prezențe, care de fapt era parte integrantă din El însuși, și lăsa rezultatele să vorbească.

Isus învăța că "Există o Lege transcendențială absolută în fața căreia toate celelalte legi nu înseamnă nimic". El învăța că: "Această Lege, prin însăși Prezența ei, vindecă orice lucru care vine în contact cu ea". El știa intuitiv că Divinitatea este indivizibilă; prin urmare, Divinitatea și Universul sunt inseparabile. Într-adevăr, în loc de a vorbi despre Dumnezeu și Universul Lui, sau despre Dumnezeu și om, sau despre Dumnezeu și orice altceva, El ne vorbea despre Dumnezeu și Universul Lui în om, prin această prezență inerentă. El mai învăța că Infinitul nu poate fi fracționat, nu poate fi altceva decât o unitate singură, completă. Cum omul este o parte din acest Mare Întreg, nu ar putea fi niciodată despărțit de Divinitate. Prin urmare, bolile sunt numai iluzii ale simțurilor și niciodată realități.

El știa că Dumnezeu, fiind indivizibil, trebuie să existe în totalitatea Lui în orice ființă umană. Astfel, ori de câte ori vorbea în prezența unei boli, nu aducea un soldat ca să gonească inamicul; El aducea o întreagă armată și știa că victoria va fi a Lui, deoarece nu există nimic care să se poată opune acestei Prezențe Atotputernice. Divinitatea aceasta dinlăuntrul omului era asociată Lui permanent.

Astfel că El umbla și vorbea cu oamenii la suprafață, dar în interior El vorbea cu Tatăl dinlăuntru. Cum era supus asaltului teribil al gândului mulțimii asupra mentalității Sale, El trăia retras în cele mai profunde centre ale ființei sale, păstrând centrul său spiritual deschis față de Prezența Spiritului. "Căci Spirit cu Spirit se pot întâlni". El era supus încercărilor de tot felul, dar atunci când apăsarea din afară devenea prea intensă, se retrăgea într-un loc izolat pentru ca acolo să-și recapete viziunea clară a Prezenței dinlăuntrul său și a unității inseparabile cu Tatăl. Când revenea întărit în forța sa de vindecare, El dădea o explicație simplă: "Tatăl din Mine, El este acela care îndeplinește lucrarea".

Astfel că revenim la faptul că vindecarea nu este îndeplinită de vindecător, prin efortul lui, ci prin permiterea adevărului să pătrundă în oameni și să-i facă liberi. Acest adevăr al Unității Dumnezeu-om, clar înțeles, vindecă boala, recunoscându-i nimicnicia. În adevăr, suntem vindecați de boli pe care nu le-am avut niciodată decât în falsa noastră credință. Căci Dumnezeu nu poate fi bolnav și noi suntem una cu Dumnezeu. Când ne dăm seama de puterea formidabilă ce se manifestă în întregul Univers, înțelegem că: "Toată puterea mi-a fost dată, această putere face minuni, face ca lucruri aparent mari să devină neînsemnate."

Unele lucruri ajută pentru a păstra acest simț al Prezenței ce sălășluiește în noi. Să ne obișnuim a gândi la Prezența Divină și să o căutăm peste tot, să o recunoaștem, să o cultivăm. Teologii au separat lumea în lume fizică și lume spirituală. Să dărâmăm acest zid despărțitor. Să învățăm a-l vedea pe Dumnezeu în Universul Lui, deoarece îl putem găsi peste tot și el în toate există. Nimic nu va fi imposibil pentru cel care va gândi cu asiduitate la Prezența Divină, dar nu în maniera teologică. Aceasta nu înseamnă a deveni mai puțin umani sau a renunța la plăcerile obișnuite ale vieții. Nu înseamnă însă nici să adoptăm o atitudine religioasă, ca și cum această prezență ar fi ceva de care să ne temem și că nu ne este permis să o uităm nici o clipă.

Deși abordarea în mod intelectual a subiectului este de neprețuit, să nu uităm niciodată că puterea vine de la cultivarea sensului mistic. Prin calea intelectuală, adevărul este abordat pe dinafară; prin sensul mistic, aceasta se face în interior. Trebuie să dezvoltăm latura interioară a vieții. Facem

aceasta folosind un timp contemplarea calmă a faptului că fiecare dintre noi este complet pătruns de această Prezență Divină, ca și Isus sau alți oameni proeminenți; că fiecare grăunte de energie ce a stat la dispoziția Lui, se află și la dispoziția noastră.

În cazul când, cu toate cunoștințele căpătate, se strecoară îndoiala, trebuie negată realitatea oricărei contraziceri și să fie căpătată convingerea că aparența acestei stări poate fi schimbată la voință, revenind la situația în care se poate folosi orice ajutoră la renașterea adevărului și înțelegerea lui. Dacă este în cauză un anumit organ (inimă, plămâni, ochi etc.), îl înconjurăm cu iubire vindecătoare, ne adresăm cu calm și armonie, impunând senzația de sănătate. În acest fel se reprezintă imaginea unui organism perfect și armonios, un adevărat lăcaș al Spiritului, și se oferă acea imagine legii Minții, care - așa cum știm - exprimă într-o clipă că omul este cel mai mare, mai măreț și mai puternic lucru din Univers. Dacă nu ne dăm seama de acest fapt, imensitatea Universului ne poate înspăimânta. Or, omul este cu mult mai mare decât oricare din formele și forțele ce se manifestă în Univers. Ele îl pot depăși în volum, dar el le este superior deoarece este Minte. Conformația lui fizică îl obligă să rămână pe această planetă, dar mintea lui îi permite să răătăcească prin univers și să creeze mijloacele care să-i dea posibilitatea de a afla tainele acestuia. Și totuși, omul rămâne superior față de tot ceea ce el a creat până acum, sau va mai crea.

CAPITOLUL IX - CAZURI DE VINDECARE

Este știut că cuvintele, prin ele însele, nu conțin nici o putere magică. Ele sunt valabile numai ca ghid al gândului nostru în timpul tratamentului mental sau spiritual. Gândul este acela care vindecă. Simpla repetare a cuvintelor nu are nici o valoare dacă nu întărim aceste cuvinte cu gândul adecvat. Cuvintele în sine nu pot fi complet diferite - nefiind necesară o anumită formulă magică - pentru că gândul este acela care le susține și le dă putere.

În unele vindecări complete, calea folosită a fost înlăturarea, de la începutul tratamentului, a cauzei ce a dat naștere afecțiunii. Astfel, în cazul unei eczeme rebele, ce nu a putut fi vindecată prin nici una din metodele cunoscute (ape termale, alifii și alte medicamente), a fost necesar ca pacienta să înțeleagă că stările de animozitate, amărăciune, profund implantate în conștiința ei - cauzate de fricțiunile dintre ea și o rudă apropiată - stăteau la baza afecțiunii sale. Vindecarea nu s-a putut produce decât după ce a reușit să elimine aceste stări de iritație și amărăciune, înțelegând profund semnificațiile din Rugăciunea Domnului: "Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri".

Această rugăciune nu este pentru iertarea eternă a unui păcat teoretic, ci se referă la un principiu fundamental și anume că orice ranchiună păstrată în inimă, în mod automat închide manifestarea perfecțiunii spirituale. Prin urmare, succesul în cazul arătat a fost obținut în momentul în care pacienta a reușit să se plaseze pe poziția Spiritului care nu condamnă pe nimeni. Iată forma de expunere folosită de această pacientă, ce se redă pentru eventualitatea că va fi folosită ca ghid: "Eu, Mary H. sunt acum înconjurată de Mintea Subiectivă Universală. Verișoara mea, Jane Jones, este de asemenea înconjurată de această Minte. Amândouă gândim în ea și cu ea în acest moment. Nu pot exista două curente de gândire ostile în această Minte Unică. Eu pronunț acest cuvânt, care este Lege în interiorul stării mele mentale, adică în Minte nu există decât o condiție de liniște, deci, atât eu cât și vara mea ne aflăm în totală pace în această Minte. Mă iert pe mine, precum și pe ea pentru orbirea noastră ce a provocat o perturbare ce

nu există acolo. Elimin total, șterg și dizolv orice sentiment de jignire, toată supărarea, toată iritația. Nu există nimic, nicăieri, care să aibă puterea de a mă irita, pentru că mă aflu în calmul etern al Spiritului. Sunt întruparea Spiritului, care nu emană decât pace, armonie, perfecțiune. O îmbrățışez pe Jane Jones și o învălui cu cea mai caldă și mai profundă iubire. Învălui pe toți cu aceeași caldă iubire divină inspirată. Mă pronunț pentru înlăturarea oricărui sentiment de iritare în lumea mea și emit pacea mea, care să învăluie orice vine în contact cu mine."

"Corpul meu este substanță spirituală și nu poate fi îngrădit de nimic care să-l enerveze. Pielea mea este și ea un loc de sălășluire a Spiritului și nu cunoaște decât pacea, finețea, netezimea. Acum îndrept Legea Minții să manifeste în stările mele mentale, în corpul meu, în pielea mea, acea perfecțiune spirituală care ține întotdeauna de prezența Spiritului. Acum, în mod conștient, predau acest corp lucrării perfecte a Legii perfecte, în acord cu acest cuvânt al meu de perfecțiune. Mă bucur de perfecta ei împlinire, pentru că știu că ea se produce chiar în clipa de față."

Această formulă a fost repetată de trei ori pe zi, după 15 minute de citit și meditat la lucruri spirituale. În câteva săptămâni eczema a dispărut complet și nu a mai reapărut. Atunci când Isus vorbea mulțimii, spunând că dacă ei aduceau daruri la templu și-și aminteau că nutreau sentimente de ostilitate între ei și alții, atunci ar fi fost mai bine să lase darurile acolo, să se împace cu semenii, apoi să vină și să-și formuleze cererile; prin aceasta, El le arăta Legea Spirituală Fundamentală.

Nu este neapărat nevoie să iei contact cu semenul și să te împaci cu el. E bine, când se poate, dar principiul este să te împaci cu acesta în conștiința ta. Șterge amărăciunea din partea ta și din stările tale mentale. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu te privește și zice: "Foarte bine, acum te vei vindeca", ci că se restabilește mental acordul cu armonia universală, care este singura stare a minții în care perfecțiunea spirituală se poate manifesta. Nu putem manifesta o stare fizică pozitivă întreținând în același timp o stare mentală opusă. Mentalul și fizicul trebuie aduse la starea lor de armonie și înțelegere desăvârșită.

O altă vindecare a unei sinuzite rebele, ce avea drept cauză un complex de persecuție, nu a fost posibilă decât atunci când pacientul s-a convins că jignirile și persecuțiile a căror țintă se considera, nu erau în realitate fondate. Să ne dăm seama că, dacă cineva ar dori să ne jignească, asta nu are efect decât dacă noi acceptăm jignirea, căci nu este în puterea celui alt să o impună. Aceasta se produce numai dacă ne lăsăm afectați. Fără îndoială că în fiecare zi, una din cunoștințele noastre nu ne agreează și spune ceva neplăcut despre noi. Dacă nu-i dăm ascultare, atunci jignirea nu se produce, ceea ce dovedește că gândurile sau cuvintele altora, în ele însele, nu au nici o putere asupra fericirii noastre. De fapt, noi singuri avem puterea de a ne răni sufletește, prin reacția mentală proprie la lucrurile spuse sau făcute.

Nu ar fi deci preferabil să adoptăm această atitudine: dacă într-adevăr, are intenția să mă jignească, refuz să o accept; iar dacă nu a avut de gând să mă jignească, de ce să o iau drept jignire?

În primul rând trebuie să fim sinceri cu noi înșine, adică să ne eliberăm de gândirea limitată, căci totdeauna gândul este acela care impune restricții; mai târziu apare manifestarea fizică a aceluși gând restrictiv. Prin urmare, pentru a curăța fizicul, trebuie să facem o curățenie mentală și spirituală.

O impresie penibilă din trecut, repetată, care a stârnit atunci o reacție emotivă puternică - de exemplu, vederea unui infirm purtat în scaunul pe roți - rămâne imprimată în subconștient, deși cu trecerea anilor pare că s-a șters din amintire. Dar, de fapt, nu uităm niciodată ceva ce am văzut sau

am auzit. Toate impresiile sunt împinse afară din mintea obiectivă de către alte impresii sau imagini și apoi sunt depozitate în vastele profunzimi ale minții subiective.

Sunt cazuri în care amprenta dominantă a modelului de gândire subiectivă declanșează acțiunea Legii Minții, producând în final perturbații serioase, corespunzătoare impresiilor aparent uitate. Pentru tratarea mentală a unor astfel de cazuri, trebuie căutate și stabilite cu precizie, din trecutul pacienților, cauzele reale care au provocat acțiunile actuale. Tratamentul propriu-zis constă în refuzul de a accepta falsa realitate a bolii și de a șterge și desființa complet gândul-formă ce provoacă boala. Totodată, întrucât gândul-formă, în astfel de cazuri, lucrează fără a fi conștient, se impune ca, în mod definitiv și conștient, să se prezinte Minții modelul opus al tabloului, adică acela de sănătate perfectă a infirmului a cărui apariție a produs impresia penibilă înregistrată de pacient și urmările de mai târziu ale acesteia. Atât pacientul tratat, cât și infirmul din trecut, trebuie să fie reprezentați mental de către pacient ca posedând o sănătate perfectă.

Slăbiciunea în orice parte a corpului este numai o iluzie a simțurilor, iar Legea Spiritului Vieții în Cristos ne-a eliberat de legea aparentă a păcatului și a morții.

Stările de teamă se țin agățate cu tenacitate de om. Adeseori este necesar pentru un pacient un oarecare timp pentru a le înlătura cu desăvârșire. Unii se întreabă de ce nu s-ar produce aceasta instantaneu? Răspunsul este că s-ar putea întâmpla și așa, dacă conștiința ar fi întotdeauna perfectă. Dar Mintea lucrează oricum, iar persoana ce are nevoie să-și schimbe obiceiurile mentale de-o viață ar trebui să fie încurajată de a face aceasta și să nu i se afirme categoric că Divinitatea poate acționa pe loc. Astfel riscă să renunțe la tratament pentru că vindecarea nu se produce pe loc.

Este recomandabil să se evite discuțiile - sau persoanele ce le provoacă - cu privire la stările morbide, maladii etc, demonstrând prin aceasta că sunt mental infectate, emanând gânduri poluante ce îngreunează curățenia mentală.

În sens contrar, există persoane a căror prezență are efect vindecător. Aceștia sunt cei care caută cu persistență să vadă perfecțiunea Spiritului în orice și în oricine, chiar și în aceia pe care lumea îi numește infirmi sau bolnavi.

Trebuie să practicăm convingerea intimă în propria noastră conștiință că nu există nici un motiv de enervare. Aparența exterioară s-ar putea să persiste încă, dar pe aceasta o privește omul obișnuit, în timp ce omul divin pătrunde dincolo de aparențe și se adresează inimii. Când ajungem să învăluim totul cu imaginea ce rezultă din tabloul Divin, suntem mai aproape de realitate decât aceia care văd contrariul, pentru că ei trăiesc încă în lumea simțurilor, pe când noi am reușit să pătrundem în inima Realității. Apoi, când se ivește ocazia de a trata o boală, nu mai trebuie să ne smulgem dintr-o atitudine negativă și să ne străduim a ne ridica pe poziția viziunii spirituale. Nu este rezonabil să presupui că te poți înconjura de gânduri sau cuvinte de boală, chin, neplăceri, sărăcie, invidie, critică, gelozie și lăcomie timp de 23 de ore pe zi și să pretinzi ca în ora rămasă poți pune în mișcare Legea Spirituală. Când Isus a spus discipolilor săi că, dacă nu lucrează în vie, nu se pot aștepta să obțină roade, nu făcea altceva decât să demonstreze acest principiu; la muncă puțină, roade puține, recoltă mică; la munca multă, recoltă bogată. Deci trebuie făcut un efort deliberat pentru a umple conștiința cu gânduri de perfecțiune, chiar dacă uneori "nu lucrăm via chiar atâta cât se cuvine", aceasta nu trebuie să ne descurajeze. Prin urmare, să ne străduim a ne schimba atitudinea și să

vedem perfecțiunea în alții, chiar dacă diformitatea lor este fizică sau de caracter. Critica este o formă blândă de ură și uneori nu este chiar deloc blândă. E bine a ne feri să criticăm, chiar atunci când aparent ar fi justificat, știind că, de cele mai multe ori, critica nu are justificare. Acela care este mai puțin experimentat în tehnica vindecării, dar care în schimb posedă multă iubire pentru oricine, va obține vindecări mai ușor decât acela care posedă toată cunoașterea, dar nu are iubire.

CAPITOLUL X - VINDECARE ȘI RELIGIE

Vindecarea mentală și spirituală nu este exclusiv apanajul religiei. Unii obiectează că se face prea multă aluzie la învățătura lui Isus sau că se citează din Biblie pentru exemplificări. Isus a propovăduit calea de trezire, s-a referit la faptul că boala nu are nici o putere pentru că ea nu face parte din Planul Divin. Învățăturile Lui au fost atât de întortocheat interpretate, încât s-a făcut uz de ele ca imperativ moral și precepte religioase. Isus nu a fost un mare fondator de religie. El a fost un învățător practic, care a propovăduit despre adevărul cel mai util ce a fost vreodată cunoscut. Oamenii de religie ai vremurilor Lui i s-au opus cu înverșunare, i-au întins curse și până la urmă l-au ucis. Până la urmă îl cităm ca pe un mare maestru al științei vindecării, mai puțin decât ca pe o autoritate religioasă, deși El a fost și una și alta.

Tot ceea ce suntem este rezultatul gândurilor noastre, ceea ce gândește omul, aceea este el - spune Biblia. Buddha a învățat Legea Karmei sau a Cauzei și a Efectului, adică: consecința poate fi tot așa de greu să ocolească o cauză care a provocat-o, după cum un om nu poate scăpa de umbra sa proprie.

Fiecare om este liber; el este făuritorul propriului său destin în virtutea opțiunilor sale; dar, formulându-și alegerea, implicit trebuie să accepte și urmarea ce este cuprinsă în această opțiune. Buddha a mai învățat că Legea Cauzei și a Efectului acționează numai în lumea aparențelor și nu poate afecta omul spiritual, etern, căci atunci omul se vede în unitatea inseparabilă cu Universul și cu Prima Cauză Neschimbătoare, și el reușește să proiecteze această Primă Cauză în toată perfecțiunea ei, în corpul său.

Platon și epicurienii, stoicii, toți propovăduiau că stările mentale interioare se reflectă în stările fizice exterioare. Ei au accentuat faptul că viața interioară este la originea atât a bolii, cât și a sănătății. Filosoful Plotonius a urmat calea acestui adevăr și a fost capabil, în numeroase cazuri, să vindece pe cei ce veneau la el. Spinoza, Kant, Descartes, Hegel și Swedenborg, cu toții - mai mult sau mai puțin - au afirmat faptul că boala și sănătatea au originea în viața gândirii.

Problema reală a fost întotdeauna de a se găsi calea proprie spre a ajunge la factorii cauzali - cauzele de boală ascunse în străfundurile abisale ale conștiinței umane. Cercetările făcute de-a lungul timpurilor în căutarea cauzelor adevărate au dus, pe diferite căi, la aceeași constatare și anume că omul, dacă nu-și controlează și nu-și stăpânește stările mentale, acestea îl subjugă și atunci devine sclavul împrejurărilor și diferitelor condiții.

În vremurile noastre, practicienii și cercetătorii vindecării mentale se pot împărți în două grupe, în funcție de metoda folosită. Prima grupă este aceea în care intră psihologul, psihiatrul, sugestionerul, magnetizorul; la baza lucrului stau analiza și sugestia. Ei tratează pe individ ca o entitate separată, ce are o minte cu totul aparte de Mentea Divină.

În a doua grupă intră aceia care folosesc metoda indicată în lucrarea de față; este metoda folosită de Isus. La baza ei stă unitatea de nezdruccinat a lui Dumnezeu în Universul Său. Omul este ființă spirituală, trupul este substanță spirituală; ca atare, nu a fost niciodată bolnav, deoarece Spiritul

nu poate fi bolnav. E adevărat că omul simte durere, suferă de boală sau deprimare ca o încercare, dar aceste manifestări nu sunt decât reflexia stărilor sale mentale. Aceste stări, în fond, nu au realitate durabilă. Prin prezenta lucrare s-a încercat a se arăta calea de integrare cu Mintea Divină și deci, trebuie să ne îndreptăm gândurile în permanență către Dumnezeu.

Când ne aflăm în fața unui caz de boală - fie că este vorba de noi sau de altcineva - ne îndreptăm cu mintea imediat spre Dumnezeu, spre Perfecțiune și ne străduim să ne convingem că aceasta este starea reală. În timp ce lucrăm, gândul nostru este în permanență ocupat de Perfecțiunea Eternă, din lumea spirituală de iubire, de pace, armonie, bucurie și sănătate, frumusețe și puterea lui Dumnezeu, până ce putem vedea toate aceste calități reflectate în ființa bolnavă. În concluzie, se poate afirma ca atunci când se va atinge gândul perfect, se va obține efectul cel mai bun posibil.

Se pune întrebarea dacă omul tracasat de vicisitudinile vieții se poate ridica deasupra lumii și influenței ei, așa încât să-și poată perfecta gândirea și să-și dea seama că gândul este reflectat în corpuri sănătoase, afaceri prospere, mediu înconjurător fericit etc. Desigur că se poate realiza așa ceva. Chiar în clipa când citiți aceste rânduri, cineva pune în acțiune Legea Minții în ajutorul unui trup bolnav. Această metodă de tratare a bolilor se răspândește tot mai mult. Ea este folosită de Isus și este științifică pentru că folosește energia cosmică, care nu este altceva decât Inteligența Divină. Omul nu înțelege pe deplin această forță, dar a învățat un lucru despre aceasta și anume că poate fi dirijată cu mintea în direcția dorită. Omul nu este singur în Univers. El este întruparea forței, care este gata oricând să-i armonizeze întreaga lui ființă. Fiecare individ este ținut etern ca o concepție perfectă în Mintea Divină, adică el este Ideea Perfectă a lui Dumnezeu, are dreptul să creadă că Spiritul dorește să se manifeste prin el.

Vindecarea este o experiență binecuvântată, dar există ceva mai presus de aceasta și anume să trăiești zilnic în aprecierea faptului că ești lăcașul perpetuu al Spiritului, că Mintea lucrează continuu în noi și prin noi. Chiar în clipa de față există în fiecare dintre noi, în mod latent, destulă Forță Divină ca să ne poată scoate din orice dificultate.

Unul dintre lucrurile remarcabile ale tratamentului mental și spiritual este acela că poate avea uneori rezultate spontane. Nu este nevoie de studii îndelungate pentru a-l pune în practică. Vindecarea nu este un transfer de gândire, ci este mișcarea Spiritului prin Legea Minții. Corpul este acela care se schimbă.

Pentru obținerea unei stări de echilibru și pace interioară, nu este nevoie să devenim sihaștri sau să ne rugăm și să ne retragem în mănăstiri din vârfuri de munte. Din contra, putem să ne continuăm multiplele noastre obligații în această lume activă și totuși, omul interior poate fi permanent în contact cu Tatăl dinlăuntru.

Curenții vieții se scurg totdeauna într-o singură direcție. Ei nu-și vor schimba cursul, tot așa după cum nici Tatăl nu-și schimbă poziția. Omul trebuie să se adapteze la acest curent de viață și atunci va descoperi armonia integrală. Toate necazurile sale vin de la faptul că el taie de-a curmeziș curenții vieții. El se poate chiar distruge făcând așa. Distrugerea nu vine niciodată de la Spirit, ci de la faptul că, în fața curentului armonios, omul s-a hotărât să se abată și să-l înfrunte. Implorarea și rugăciunile nu vor determina pe Tatăl să schimbe direcția acestui curent al armoniei. Omul, deci, trebuie să se reîntoarcă și să-și reia locul ce i-a fost desemnat cooperând cu acest curent în loc să-l întretaie. Aceasta este adevărata învățătură despre Causă și Efect. Omul este în întregime Minte, de la suflet până la atomii fizici. Așa cum gândul Divin condensat a devenit Universul Fizic, tot așa și gândul omului devine micul său univers fizic. Nu este strict

adevărat când spunem că viața de gândire a omului influențează pur și simplu viața lui fizică. Repetăm aceasta din când în când pentru că este o cale valabilă pentru a atrage atenția asupra influenței mentale. Adevărul este însă că gândul omului devine forma lui materială. Împrejurările din viața și condiția fizică a omului sunt de fapt propriul lui model de gândire, prelucrat în formă. Iată de ce spunem că manifestarea sa nu se poate niciodată ridica, nici măcar cu un centimetru, deasupra nivelului său de gândire. Așa se explică faptul că, cu cât realitatea gândului este superioară, cu atât efectele sunt mai bune. Acesta este motivul ce ne face să atragem atenția asupra spiritualului și tratamentului nostru. Această Forță interioară a Spiritului este superioară atât vibrației fizice, cât și celei mentale. Este Spirit pur, cu mult deasupra puterii mentale sau concentrației, sugestiei sau altor activități psihologice. Nu poate fi înregistrată prin mijloace umane. Acționează în tăcere, tot așa cum lumina Soarelui se așterne peste câmpie. Iată de ce tratamentul nu este niciodată înregistrat de simțuri, întrucât acțiunea este extrasenzorială. În timpul tratamentului, pacientul nu simte neapărat ceva deosebit și uneori este dezamăgit, pentru că nu are senzația că intră un foc în el, sau alte manifestări asemănătoare; dar viața Spiritului nu este tangibilă. Nu este ceva electric, care să își impună prezența. Se strecoară pe nesimțite în tot corpul, lucrând activ în fiecare celulă, reproducând propriul ei tablou, cu aceeași pace competentă cu care dirijează Universul. Și totuși, efectele sunt vizibile. Corpul începe să arate o îmbunătățire a condițiilor exterioare. O nouă pace pătrunde conștiința, o nouă vitalitate începe să se facă simțită, vechea stare începe să dispară și toate lucrurile sunt înnoite.

Iată cum o persoană informată cu menajamente de cadrele medicale că "din păcate, nu este nimic de făcut" pentru salvarea sa, își înlătură diagnosticul, ignoră prognoza, se desparte de temerile sale și își spune, perfect lucidă și cu toata convingerea: "Sunt perfect conștient că întreaga Viață a Universului curge prin corpul meu în această clipă. Mai știu că Mintea nu cunoaște astfel de stări de lucruri, incurabile. Îmi dau seama că singurul lucru ce împiedică restabilirea mea perfectă este propria mea orbire față de adevăr. Din această clipă îmi afirm unitatea mea cu Perfecțiunea Divină. Îndepărtez credința în realitatea bolii și-mi afirm totala mea credință în Prezența Perfecțiunii din mine. Nu este nevoie să fac apel la un Dumnezeu îndepărtat din ceruri, Dumnezeul Universului este în mine acum. A fost în mine toată viața mea, niciodată forțându-și prezența asupra mea, dar așteptând ca în scurtă vreme să-L recunosc. Toată viața am fost orbit, dar acum privirea mi s-a luminat de adevăr și adevărul mă eliberează de legea păcatului și a morții.

În această clipă insist asupra faptului că această mare creatoare, Legea Minții, își așteaptă cuvântul. Îmi rostesc cuvântul pentru manifestarea în mine a tot ce este Spiritul însuși. Aduc mulțumiri pentru perfecțiunea mea descoperită și mă eliberez în întregime de orice diagnostic, prognoză sau simțuri, lăsând să pătrundă activitatea creatoare a Minții". Apoi se îndepărtează de la întreaga sa condiție cu gândul. "Și acum mă avânt în cea mai profundă adâncime, mă cufund sau înot". Însuși faptul de a-și elibera întreaga stare către Minte îl va ușura mental, așa încât nu se va mai interpune prin propria sa stare de tensiune între sine și perfecta lucrare a Spiritului prin Minte. Se înțelege că cea "mai profundă adâncime" o constituie profunzimile Minții în care te afunzi.

Viața nu poate fi niciodată oprită. Nimic nu-i poate sta în cale. În sufletul fiecărei făpturi umane există în stare latentă destulă Forță Divină pentru a transforma întregul corp în perfecțiune. Această Forță este filtrată prin conștiința umană. Nu există nici o altă cale prin care să se poată opera, deoarece când Dumnezeu face ceva pentru noi, o face prin noi. Când cineva

se află într-o situație neplăcută și se întreabă de ce soarta l-a oropsit, niciodată Tatăl nu va mișca un deget pentru a-l scoate din impas. Toată răspunderea îi aparține. Dacă însă își schimbă părerea și vine el la Tatăl, va descoperi că toate resursele Tatălui îi stau la dispoziție. De fapt, aceste resurse le avea permanent și s-ar fi putut bucura de ele dacă ar fi știut din proprie inițiativă. (Acest adevăr este ilustrat în pilda "Fiul rătăcitor").

Încheiem lucrarea de față prin recunoașterea clară și precisă a faptului că certitudinea vindecării nu depinde de capriciul nesigur al unui Potentat Ceresc, ci ea există ca posibilitate în însăși puterea noastră, în sensul de a o primi sau de a o refuza. Aceia care o refuză nu vor găsi altă cale de a obține libertatea fizică integrală. Aceluia care se ridică la niveluri mai înalte de gândire și viață, un nou aspect al lumii i se prezintă. El vede lumea gemând sub apăsarea bolii și a frustrării, dar el este profund conștient de armonie și sănătate. El pare a trăi și a se mișca în altă lume, ridicat cu mult deasupra falsei păreri de necesitate a bolii și dorim ca toți să poată vedea și înțelege că boala este o realitate numai pentru cei care cred că există. Atunci își exprimă cuvântul pentru aceia care caută să fie mântuiți din această sclavie, cuvântul său are formă și forță, deoarece este trezit către recunoașterea unității sale cu Forța. Aceia care ajung la certitudinea vindecării prin propriile lor forțe, intră în cea mai deplină măsură a vieții, căci: "Am venit ca să poți avea viață, și ca să o poți avea din abundență".